

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ШЕСТИЯТ ПЕЧАТ НА ОТКРОВЕНИЕТО

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Шестият Печат на Откровението - I	3
Към сърцето ти.....	3
I. Притчата на Исус за човека и огледалото	7
II. Видението с Шестия Печат на Божията Книга	13
III. Големият трус на земята.....	21
IV. Козинявото вретиче на Смирението	28
V. Кървавата Луна на Спасението	36
Шестият Печат на Откровението - II	45
Към сърцето ти.....	45
I. Падането на Небесните звезди.....	49
II. Виденията с ветровете на лукавия	56
1. Вятърът на завистта и злобата	59
2. Вятърът на човешката алчност и измама.....	64
3. Вятърът на чародейството.....	71
III. Преместеният Свитък на Небето	78
IV. Закъснелият страх от Бога	87

ШЕСТИЯТ ПЕЧАТ НА ОТКРОВЕНИЕТО - I

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

През последната година, наред с благодатните срещи с моя Спасител, се засилиха и терзанията на душата ми. Защото колкото по-високо ме издигаше Исус, толкова повече хора се съблазняваха в мене и се отказваха да четат пророческите книги, които им давах даром. Така мнозина дори ми заявиха:

“Не ти вярваме... Твърде много ти говори Исус, за да е Истина всичко, което пишеш...”

Изпитал ли си това в сърцето си, приятелю мой? Казвал ли ти е някой, че вече не ти вярва и те счита за лъжец? Усещал ли си ударите по протегнатата си ръка, когато в дланта ти е имало от Хляба на Живота? Усещал ли си храчките в лицето си тогава, когато си искал да целунеш ближния със свята и искрена целувка?

Ако си усещал всичко това, то значи, че в живота ти е дошло гонението заради Исус. И не просто гонението, но онази невидима Божия Слава, която изпълва сърцето ти, когато си хулен, презиран и мразен заради Истината. Причината да започвам именно с такива думи тази книга е заради пророческите послания, които Господ ще ти даде с нея. Защото Той е започнал Святото Си дело в посочените сърца и няма да спре, докато не го извърши докрай. И ако ти, подобно на мнозина други, се чудиш защо е толкова голяма Благодатта и помазанието над сърцето ми, то просто имай предвид това, че днес е време на умноженото беззаконие. А там, където има умножено беззаконие, непременно ще дойде умножена Благодат. Там, където мракът е станал твърде гъст и непрогледен, непременно ще се появи факелът на Божията Светлина. Защото Бог не може да измени на

Себе Си, нито да се отрече от Благостта и Милостта Си към човешките чеда. Някога, в древността, Той изпращаше Свои пророци към народа Си. И десет изречения от устата на Божия пратеник довеждаха сърцата до необратима промяна.

Но как е днес?

Защо, след като са прочели няколко десетки пророчески книги, човеците обичат греха повече отколкото Правдата? Защо в древността един пророк Йон обърна в покаяние цяла Ниневия, а днес Ниневия стои гордо надигната в греха си? Защо в древността един пророк Даниил накара цял Вавилон да се възхити и преклони пред Божията Мъдрост, а днес Вавилон тъпче и презира всеки призив за покаяние и обръщане? Защо в древността един Йосиф стана "Цафнат-панеах" или "спасението на света", а днес неговите духовни потомци продължават да гният в религиозните тъмници на човешката злоба и отрицание?

Ще се промени ли това?

Ще дойдат ли други времена за Божиите угодници?

Ще имат ли друга съдба запалените светила от Святия Дух в сърцата им?

Колко много въпроси стояха в сърцето ми и чакаха отговор от Исус!

Колко много исках да намеря утеха и радост в едно божествено насърчение, което да изпълни сърцето ми, тъй че уверен и обнадежден да зная, че никой труд в Господа не е напразен. И ето, че Исус отговори по уникален начин на сърцето ми. Когато се молех и изпълвах с Присъствието Му, Той дойде при мен, като ми каза:

"Твоят Господ все още държи духа ти в Божието Светилище пред Божията Книга. И именно докосването на сърцето ти до печатите на тази Книга те прави да страдаш и изпитваш всичката скръб и терзание на душата си. Но ето, Аз ще те подготвя, за да издържиш. И преди да разгърна пред очите ти шестия печат от Божията Книга, ще ти дам да разкажеш на братята и сестрите Ми една Моя притча. Защото в тази притча се оглеждат мнозинството от човеците на последното време. И в нея ти ясно ще видиш

причините поради които хората не искат Светлината, но вървят към тъмнината...”

Слушах Господ, а скръбта ми се засили още повече. И аз, със сълзи в очите си, Го попитах:

“Каква е тази притча, Исусе? И как е възможно хората да не искат Светлината, но да вървят към тъмнината?”

В отговор Исус протегна ръка и погали главата ми. А след това каза:

“Стотици стихове в Моето Слово говорят за свършека на стария свят и за великият и страшен Ден Господен. Стотици стихове в Свещеното Писание предупреждават всички Божии чеда, че Слънцето и Луната ще потъмнеят и звездите няма вече да дадат светенето си. И ако някой би вдигнал плътските си очи, та да търси знамения във физическите небеса и космоса, то такъв ще остане излъган в очакването си. И нито ще види, че Слънцето и Луната потъмняват, нито че звездите вече не дават светенето си. Но ако такъв човек отвори очите на сърцето си и пожелае да живее с Моя пророк само един месец от живота си, то непременно ще разбере, че знаменията се сбъдват. Защото той ще гледа на всичката изобилна Светлина и Благодат, с която Аз съм те посещавал. А след това ще забележи и всичката жестокост и отрицание, на които си подложен от църкви и пастири. И като падне с разплакано сърце, непременно ще извика към Мене, казвайки:

“Защо, Господи Исусе? Защо само малцина искат да видят тази Светлина? Защо само малцина искат да я приемат в сърцата си? Защо само малцина искат да познаят Слънцето, Кое е осветило живота на Твоя пророк?”

А Аз, като протегна ръка и му посоча хилядите извори на тъмнина и нечестие, непременно ще му отговоря:

“Ето поради тези тъмни извори мнозинството ослепя. И като прие тъмнината да му бъде светлина твърде скоро се помрачи и поквари. А там, където тъмнината е станала светлина, Светлината се е превърнала на тъмнина...”

Става ли ти тогава ясно защо Слънцето и Луната потъмняват и звездите не дават светенето си?”

“Да, Исусе! Сега аз ясно виждам и разбирам, че изпълнението на пророческите стихове в Библията върви с пълна сила...”

“Слушай тогава притчата, която твоят Господ ще изговори от Сърцето Си. И я запиши в тази книга за свидетелство против всичките нечестиви и покварени човеци...”

След тези думи Исус отвори устата Си и започна да ми разказва притчата.

I. ПРИТЧАТА НА ИСУС ЗА ЧОВЕКА И ОГЛЕДАЛОТО

“Ето и притчата Ми, момчето Ми! Тя започва така:

Един човек вървял по пътя си. И не след дълго попаднал на площад, където били събрани множества от хора. Стотиците човеци се трупали и притискали, за да слушат думите на някакъв пътуващ проповедник. Самият проповедник държал в ръцете си Божието Слово. И като отворил Святите страници на Писанието, викал с всичка сила пред събраните хора:

“Покайте се, люде! Още малко време Светлината е всред вас. Покайте се и отворете сърцата си, за да я уловите. И като я уловите - вярвайте в Нея, за да се просветите. Защото, ето, вече идват дните, когато Слънцето ще потъмнее и Луната няма да даде светенето си. А звездите по свода Небесен ще угаснат. Казвам ви:

Всичко това ще дойде на вашето поколение! Било, че вярвате или не вярвате - всичко това ще се случи. Защото е Истинен Оня, Който е дал Словото Си на човеците...”

Чул човекът всичките думи на пътуващия проповедник. И като не можел да се сдържи поради чутото, прихнал да се смее. И не просто се разсмял, но разбутал множествата и се приближил до проповедника, като му казал:

“Чуваш ли се какви глупости приказваш? Чуват ли всичките човеци колко несвързано е говоренето ти? Ти наистина си луд! Защото, ето, слънцето свети от хиляди години над главите ни, а ти ни плашиш с безумието си. И луната и звездите от хиляди години изгряват в нощите ни, а ти си тръгнал да смущаваш сърцата ни...”

Проповедникът погледнал със състрадание и жал към човека, който му говорел. А след това протегнал ръка към него. И като му подавал Божието Слово - казал му:

“Вземи този дар от Бога. И като се прибереш в дома си - допитай се до Създателя си. Защото ако човеците са грешни и могат да сбъркат в говоренето си - Той е Съвършен и безгрешен. И както преди малко казах на всички човеци, така отново повтарям на теб:

“Вече идват дните, когато Слънцето ще потъмнее и Луната няма да даде светенето си. А звездите по свода Небесен ще угаснат...”

След тези думи на проповедника човекът взел Божието Слово от ръката му. И като го пхнал в джоба си, продължил по пътя си. Когато се прибрал в дома си, човекът решил да отвори Божието Слово и да провери колко истински са били думите на проповедника. Така той бръкнал в джоба си и извадил Божието Слово. А тогава с учудване забелязал, че книгата била видимо променена. Защото ръцете му държали не книга, но огледало. Ето, че той се погледнал в огледалото и извикал от ужас. Защото отсреща го гледало едно уродливо и грозно лице. Това лице било огряно от лъчите на Слънцето и по него личали всички поражения и белези на греха.

“Ах, колко ужасно е лицето ми!” - извикал човекът. След това хвърлил огледалото настрани. Но само след миг отново го вдигнал и се погледнал, сякаш, че не вярвал на онова, което вижда. А като видял отново грозотата си и уродливостта си, понечил да счупи огледалото, като извикал силно:

“Защо ми трябваше да вземам тази книга от проповедника? Той явно е искал да си отмъсти на моята подигравка. Именно затова сега виждам грозотата на лицето си, огряно от Слънцето. Какво да направя? Ах, как да възвърна чистото си лице, което толкова много обичам? Кой ще ми помогне? Кой?”

В този миг на виковете му, в стаята на човека влязъл дяволът, предрешен като благодетел. И като стоял в тъмната част на стаята, казал му:

“Аз мога да ти помогна да възвърнеш красотата на лицето си. Но ти ще пожелаеш ли да ме послушаш? Ще ме последваш ли?”

Човекът погледнал към дявола, но изобщо не го разпознал. И като посочил отново към огледалото и лицето си, казал му:

“Готов съм да те послушам и искам да те последвам. Само и само да възвърна красотата на лицето си...”

А тогава дяволът вдигнал косматата си ръка. И като посочил с острите си нокти към Слънчевите лъчи, влизащи през прозореца, казал на човека:

“Дръпни завесите си, за да не влизат тези лъчи в стаята ти. Защото от тях лицето ти изглежда така грозно...”

В първия момент човекът се смутил от думите на дявола. Но после, като вдигнал огледалото и забелязал, че именно Слънчевата Светлина прави видими уродливите му белези, побързал да дръпне завесите, така че лъчите престанали да влизат в стаята му. А дяволът продължил да му говори, като казвал:

“Ако ме последваш докрай, то тогава лицето ти ще възвърне цялата си красота. Затова избирай дали ще ме послушаш или ще останеш тук...”

Думите на дявола накарали човекът отново да погледне в огледалото. Въпреки, че този път Слънчевите лъчи не го осветявали, той все още виждал в полуздрача грозното си лице. Затова човекът казал на дявола:

“Аз наистина ще те последвам. Но нека първо Слънцето залезе и се стъмни, за да видя лицето си и през нощта. И ако то отново ме плаши и ужасява - ще сторя всичко според волята ти...”

След броени часове Слънцето залязло зад хоризонта и така настъпила нощта. Тогава човекът излязъл от къщата си заедно с дявола. И като вдигнал отново огледалото - погледнал лицето си...

О, ужас! Лицето му, огряно от Лунната Светлина, отново изглеждало уродливо и зловещо. Това накарало човека да погледне към дявола и да му каже:

“Ти наистина си прав. Аз трябва да те последвам, защото не мога да намеря покой, докато виждам лицето си толкова грозно и уродливо. Води ме накъдето желаш...”

Думите на човека накарали дявола да му се усмихне. И той, като тръгнал напред, протегнал косматата си ръка към човека, като му казал:

“Има едно място, където ти ще си принц сред принцове и красавец сред красивите. Там ще разбереш колко прекрасно може да бъде лицето ти...”

Така човекът пъхнал огледалото в джоба си и хванал косматата ръка на дявола, като тръгнал с него. Но ето че там, на пътя, го пресрещнал проповедникът, който му дал Божието Слово. Като видял, че човекът вървял с дявола и държал ръката му, паднал на коленете си, вдигнал ръцете си към Небето и заплакал, като казвал на помрачения:

“Ах, човече! Недей така! Върни се от пътя, по който вървиш! Не вярвай на думите на тоя враг! Но по-добре уповавай на Словото, което Бог ти подари в Милостта Си...”

В този миг сърцето на проповедника се превърнало в ярка звезда и това накарало дявола да отскочи назад и да дръпне с ярост ръката на човека. А тогава човекът реагира на проповедника с думите:

“Какво ми даде ти? За добро ли ми подари това Слово, след като в него видях лицето си грозно и уродливо? Аз, който винаги съм имал красиво и прекрасно лице, трябваше да бъда унижен. Понеже Словото, което ти ми даде, се превърна в огледало...”

Докато говорел, човекът извадил огледалото от джоба си и отново се погледнал. А там, в огледалото, той отново видял грозното си и уродливо лице, осветено от сърцето на проповедника, сияещо като звезда в силата си. Това накарало човека да хвърли огледалото към проповедника и да изкрещи против него, като му казал:

“Вземай си Словото и се махай от пътя ми. За разлика от твоя Водител, Който показва лицата на хората грозни и зловещи, аз си имам водител, който ще направи лицето ми прекрасно...”

В този миг дяволът придърпал още по-плътно пленника до себе си. И като забил ноктите на едната си ръка в сърцето му, сложил другата си ръка върху очите му, като му казал:

“От този миг ти няма никога повече да видиш Слънце, Коего да те унижава, нито Луна и звезди, които да те наскърбяват. Защото

аз ще бъда твоето слънце, и моята невеста и служители ще ти бъдат луна и звезди. И ще имаш от мен едно ново огледало, което да радва и наслаждава сърцето ти...”

След тези думи дяволът завел човека в дълбока пещера с непрогледен мрак, където били събрани неизброими множества от човеци, превърнати на къртици, червеи и прилепи. Като погледнали на новодошлия, те вкупом завикали:

“Добре дошъл в царството на истинската светлина! Добре дошъл при слънцето, което прави красиви и изящни всичките човешки лица...”

И в оня миг човекът се превърнал на прилеп. Тъй че очите му вече виждали онова, което искат да виждат. И сърцето му се наслаждавало от красотата на образа му...

А проповедникът, като вдигнал хвърленото огледало и отново го прибрал до сърцето си, паднал на коленете си и вдигнал ръце към Бога, като Му казвал:

“Наистина праведни са съдбите ти, Отче мой! Наистина Слънцето и Луната потъмняват, а звездите престават да дават светенето си! Защото Ти даваш на човека пожеланото от сърцето му. Тъй, че който иска - получава, който търси - намира, и на когото хлопа - се отваря...”

Исус беше привършил притчата Си, а моето сърце не знаеше какво да Му каже, нито как да Му отговори. Защото в мъдрите думи на моя Господ аз видях всичко, което не бях виждал. Видях как Слънцето и Луната потъмняват. Видях как звездите престават да дават блясъка си. И затова тихо казах на Исус:

“Господи мой! Слънце на живота ми! Сега разбирам, че книгите, които Си ми дал, се превръщат в огледала, където мнозина виждат образа на стария си човек, роден от греха и дявола. И като не желаят да се отрекат от себе си, такива хвърлят с презрение пророческото Слово и бързат да се закрепят в нечестието на дявола...”

Исус тъжно се усмихна на думите ми. А след това ми каза:

“Разбираш ли тогава, че за мнозинството ти ще се превърнеш в една угасваща звезда? Защото не си искал, подобно на платените пророци на Вавилон, да показваш лицата им красиви и прекрасни. И като си извадил наяве цялата уродливост и поквара на сърцата им - накарал си ги да съскат против тебе и да те презират.

А не накарах ли и Аз да Ме презират фарисеите в Израил? Не ги ли нарекох змии и рожби на ехидна пред хилядни множества? И в миг, когато ушите им бяха свикнали на човешкото ласкателство и измама, те трябваше да чуят Истината за себе си. И Светлината да освети грозните им лица, та да нямат извинение за греховете си.

Но ето, Стефане! Ти вече се приближаваш към самия връх на пророческото си призвание и избиране. Защото беше посочен от Отца Ми да заявиш против Вавилон и против всичките му фалшиви пророци. И тази книга, с която сега вдъхновявам и изпълвам сърцето ти, ще остане паметна за много поколения. Защото в нея Аз ще ти изявя тайните на шестия печат от Божиата Книга.

Тайни, които ще станат явни! За да разберат всички Мои защо Слънцето се превръща на козиняво вретиче, а Луната става на кръв. За да видите защо Небесните звезди падат на земята и Небето бива преместено като свитък.

Блажени онези, които вярват в Мене! Защото те ще имат в сърцата си Силата на Човешкия Син, с която да издържат докрай!

Блажени онези, които не се съблазняват в огледалата, които съм ти дал, но със сълзи на покаяние побързат да измият сърцата си от белезите и покварата на греха.

Проклети от сега и до века човеците, които харесват своя си образ, а не гледат на Образа на Божия Син! Защото на такива Отец непременно ще даде дял в пещерите на помраченото съзнание сред златните и сребърни идоли на човешката и бесовската измама...”

След тези думи Господ докосна главата ми, а сърцето ми отново се намери в Небесните селения на Святия Дух.

II. ВИДЕНИЕТО С ШЕСТИЯ ПЕЧАТ НА БОЖИЯТА КНИГА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Иска ми се никога да не забравиш тази най-съдбоносна притча, която Господ изговори в Благостта и Милостта Си към всеки от нас. Иска ми се да отвориш библията си и всички пророчески книги, които Бог ти е дал от свише. И като огледаш в тях лицето си - да побързаш да се очистиш и измиеш. Защото само така Слънцето в живота ти няма да залезе и Луната и звездите ще продължат да дават светенето си. Казвам ти всичко това и се моля със сълзи на моя Бог да те докосне и освети. Понеже, било че ги приемаме или не - в Свято Евангелие на Божия Син стоят записани думите Му към човешките поколения. Думи, които гласят:

“Който вярва в Него не е осъден; който не вярва е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син. И ето що е осъждението: светлината дойде на света, и човеците обикнаха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли. Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината, и не отива към светлината, да не би да се открият делата му; но който постъпва според истината отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени по Бога...”¹

Можеш ли да прочетеш тези Христови думи и да не се върнеш към Исусовата притча за човека и огледалото? Та нали именно заради това потъмняват Слънцето и Луната и звездите не дават светенето си? Понеже всеки, който върши зло, е с грозно и уродливо лице пред Създателя си и никак не понася Небесните светила, които го осветяват.

Да бягаш ли тогава от Светлината? Да дърпаш ли завесите пред сърцето си, слушайки измамния шепот на лукавия? Да хвърляш ли огледалото, понеже не искаш да приемеш Божията Истина? Да отиваш ли в царството на прилепите и къртиците, та да участваш в общата измама над човешкия род? Не знаеш ли, че най-незавидна и проклета съдба днес имат човеците,

---

¹ (Йоан 3:18-21)

които със собствената си воля са избрали да бъдат къртици, червеи и прилепи? Защото къртицата и червеят, като се оставят на естествената си похот, ще продължат да ровят надолу, докато се срещнат с възлюбения на сърцата си. И прилепът, като залепи крайниците си по тъмните скали, ще увисне надолу с главата си... За да съзерцава мрака, от който е уловен и да се радва на демоничните писъци, които разкъсват пещерното му битие.

Колкото и зловещо да е всичко, за което ти говоря, то е именно такава за отстъпилите от Бога. Защото те днес ще напълнят пещерите на лукавия. И там, в пълната си измама и помрачение, ще извършат писаното за тях. Докато дочакат Деня, за който Божият пророк Исая казва:

“И човеците ще влязат в пещерите на скалите и в дупките на земята, поради страха от Господа и поради славата на величието Му, когато стане да разтърси земята. В оня ден човек ще хвърли на къртовете и на прилепите сребърните идоли и златните идоли, които си е направил, за да им се кланя. За да влезе в канаристите подземия и в пукнатините на скалите, поради страха от Господа и поради славата на величието Му, когато стане да разтърси земята. Оставете се от човека, в чиито ноздри е лъх; защото за какво може да се разчита на него?” ²

И ето, миг преди да ме въведе пред Божието Светилище, за да ми разкрие видението с шестия печат, Господ отново започна да говори в сърцето ми, като ми казваше:

“Иди и кажи на всичките Ми братя и сестри, че днес е ден на Божиата Милост и дълготърпение към грешните. Днес Аз все още ви чакам, за да се покаете и обърнете към Оня, от Когото сте отстъпили и към Канарата, от Която сте отпаднали. Днес Аз заповядвам с цялата Си строгост и ревност да изхвърлите златните и сребърните идоли от сърцата си и да напуснете местата на тъмнина и запустение. Защото до последно къртиците, червеите и прилепите на Сатана ще дърпат човешките сърца към пещерите на вечното зловоние и смрад. В тези пещери човеците ще ослепеят за Светлината и ще прогледнат за тъмнината. Тъй че тъмнината ще им

---

² (Исайя 2:19-22)

бъде светлина, а Светлината ще им стане тъмнина. И ако някой бяга от Божиите изобличения и никак не иска да бъде посечен и пронизан от Меча на Божия Пророчески Дух, то в Името на Отца Си се заклевам, че такъв няма да види Слънцето и Луната, нито ще намери прибежище в звездите. Защото на такъв устните ще се превърнат в непресъхващ извор на хула и нечестие. И като говори зло и проклина Божиите пратеници, ще се закрепя като забит пирон в Тялото на Разпнатия. А колкото до Моите, в които пребъдва Спасителният страх от Бога и трепет от съдбите Му, то на тях сега ще дам онези духовни белези и тайни, с които да разберат какво ще дойде в съдбите им преди самия свършек...”

След тези думи Господ докосна главата ми, тъй че пред сърцето ми се яви Божието Светилище...

Аз и Господ отново влизахме в Святото място на Всемогъщия. И облакът на Божията Слава този път беше толкова силен, че нозете ми никак не можеха да пристъпят напред и аз паднах по лицето си, като закрих с длани очите си. А Исус, като пристъпи малко по-напред, вече говореше на Отца, казвайки Му:

“Всемогъщи и Свети Отче! Аз сега доведох слугата Ти според Волята на Сърцето Ти. За да му дадеш достъп до Съвършените дела на Твоя Свят Дух. Ето, Отче Мой! Твоят слуга претърпя всичкото угнетение и гонение над сърцето си. За да се намери пред Твоето Светилище - готов да прогласи тайните Ти на Твоите Избрани. Приеми го - Отче на Славата! Освети го – Господарю на Небето и земята! Дай му сега свидетелството, за което Си го посочил и призовал...”

След думите на Исус усетих твърде силно вълнение над сърцето си. И с Глас, подобен на силен вятър, Отец заговори от Святото Си място, като ми казваше:

“Сине човешки! Аз те родих и утвърдих! Аз те посочих и призовах! За да явиш съдбите Ми на земята и да дадеш свидетелствата на Моята Книга. И измежду многото Си светила - теб посочих, за да явиш извечните Ми тайни на Моите чедра. И сега,

когато си паднал в смирение пред очите Ми – възправи се и последвай Сина Ми Исус! За да видиш невидимото! И да прогласиш непрогласеното! Защото Ръката на Всемогъщия Ти Отец от днес и до свършека ще закрепни слабите и ще съсипе силните. Ще издигне малките и ще съкруши големите. Ще утеши страдащите и ще накаже доволните. Ще даде зрение на незрящите и ще изпрати мрак на всевиждащите. Ще даде мир на кротките и ще издигне Меч против надменните. Тъй че всички ще напълнят чашите си и ще пият от тях. Едни - за да страдат със Състрадаващия. А други - за да се радват с оня, който вече преминава. Едни - за да се съразпнат с Разпнатия, а други - да разпъват с разпъващия.

Аз, Бог и Отец на Небето и земята, ще извърша всичко това! Никой от нечестивите няма никак да разбере стореното от ръката Ми, но разумните ще се укрепят и ще вървят от Слава в Слава. За да извървят Пътя, Който съм начертал в сърцата им. И да станат жертвени юнци пред Святите Ми олтари.

А сега стани и последвай Сина Ми! За да види сърцето ти шестия печат на Моята Книга...”

Миг след последните думи на Отца вятърът над главата ми престана да духа. Аз вече можех да се изправам и да погледна на Исус, Който протягаше ръцете Си към мен, като ми казваше:

“Има много мигове, които си преживял пред Божието Светилище, като посочен от Божията Ръка. Но този е един от най-славните и най-съдбоносните. Защото по Силата на Божиите съдби шестият печат на Божията Книга е като шестия ден на Божието Сътворение. Защото днес Моят Небесен Отец изковава съдбите на Вечните Си светила. И блажени са онези, които се уподобят в тях и намерят живота си в Светлината им. Но ти сега Ме последвай и виж онова, което малцина посочени са видели в Божието Светилище...”

След тези Свои думи Господ отвори вратата от нежен планински кристал, която въвеждаше в Божието Светилище, а аз Го последвах с плахи стъпки поради голямото си възмущение. Така сърцето ми отново видя Божията Книга с нейните седем печата, поставени от страни на страниците

й. Ето, че Исус вече се беше приближил до Божията Книга. И в мига, преди да я докосне, ме погледна с особено дълбок поглед, сякаш искаше да подготви сърцето ми за величието, което щеше да се разкрие пред мен. В следващия миг Ръката Господна вече отваряше шестия печат от Божията Книга...

Братко мой! Верни ми приятелю! Цялото ми същество благоговее и превъзнася Небесния Отец за Съвършените Му съдби над всичките човеци. Видението, което се разкри пред сърцето ми, беше не просто уникално. То беше заредено с такава пълнота, каквато до оня момент аз никога не бях преживявал. Защото Исус вече вдигаше шестия печат от Книгата. А тогава ушите ми чува огромно грохот, тъй че бях прекомерно удивен и уплашен. Самият грохот идваше откъм земята, тъй че погледнах надолу от Божието Светилище. И ето, че очите ми виждаха как на земята бяха се разцепили земните недра. А от дълбочините на ада изскачаха неизброими множества от демони и нечисти бесове. Повдигнах за миг погледа си от земята и очите ми видяха ново знамение. Защото моят светъл и прославен Господ видимо изгуби Светлината и Славата Си, а Лицето Му погрозня. Нещо повече – самата Му мантия се променяше мигновено пред мен, тъй че гледах на Исус и не вярвах на очите си. Само след много кратко време моят Господ вече бе облечен с грубо наметало от кожа на коза. И Той, като ме погледна с острия Си поглед, протегна ръката Си надолу към земята, тъй че видях и самата Луна, обикаляща край нея. И Луната също изгубваше Светлината си. Твърде скоро по нея бликнаха извори от кръв, а тя се превръщаше в огромна кървяща рана и кръвта я покриваше изцяло. Но с това Небесните знамения не се свършваха. Защото ръката на Спасителя Исус отново се вдигна, за да ми покаже този път звездите...

И ето, че сякаш духнати от силен вятър, самите звезди започнаха да падат по земята. И в мига, когато някоя от звездите навлизаше в земната атмосфера, тя се превръщаше на зелена и неузряла смокиня, която твърде бързо падаше на самата земя. Това продължи известно време, докато накрая по Небесния свод не останаха звезди, които да не бяха паднали на земята. А тогава Исус отново ме погледна с острия Си поглед и Ръката Му вече сочеше към Божието Светилище и самите Божии небеса. Ето, че ново

знамение вече разтърсваше цялото ми сърце. Защото Божиите небеса се превърнаха на гигантски свитък, сякаш, че те самите бяха Божията Книга. Две огромни велики Ръце се явиха изотгоре и започнаха да сгъват Небето, тъй че Небето видимо се прибираще в дланите на Ръцете. А със самото сгъване по земята настъпиха знамения. Защото земните острови и планини се вдигнаха от местата си и побързаха да полетят нагоре, като се вливаха подобно на вода в прибиращия се свитък на Небето. И земни викове, по силни и ужасни от когато и да било, закрещяха към издигащите се планини и острови, като им казваха:

“Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Седящия на Престола и от гнева на Агнето; защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?”³

Но въпреки силните и ужасни викове, планините и островите никак не падаха. Те бързо се издигаха все по-високо и високо, докато накрая се намериха в свитъка на събраното Небе и всичко се вля във великите Небесни Ръце, предизвикали самите знамения...

В този миг сърцето ми и духа ми бяха изгубили възможността да говорят или да изразяват каквото и да било. Защото аз стоях пред моя Господ и наблюдавах грозното Му Лице и грубото Му наметало от козята кожа, като никак не исках да приема, че Той изгуби Славата Си, Красотата Си и Величието Си, които Му подобават. И като не можех да разбера никое от Небесните знамения, гледах с неподвижен поглед на Исус и чаках да ми отговори. А Той, като се приближи към мен и погали главата ми, тихо каза:

“Това ли те учудва, момчето Ми? И поради тези ли знамения изгуби ума и дума? Но ето, проумей, че това, което ти виждаш сега, някога го видя и пророкът Ми Йоан като го засвидетелства в “Откровението” с думите:

“И видях, когато отвори шестия печат, че стана голям тръс: слънцето почерня като козиняво вретиче, и цялата луна стана като кръв; небесните звезди паднаха на земята, като когато смоковница, разклащана от силен вятър, мята неузрелите си смокини; небето биде преместено като свитък, когато се свива; и всички планини и

---

³ (Откровение 6:16-17)

острови се вдигнаха от местата си. И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от Лицето на Седящия на Престола и от гнева на Агнето; защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?”⁴

Сега, като гледаш на Мене, и на Луната и звездите, кажи Ми:

Почерня ли Слънцето като козиняво вретиче? Стана ли Луната на кръв? Паднаха ли звездите на земята като незрелите смокини на смоковница, разклащана от силен вятър?”

Гледах на моя Господ и в този миг знаех, че Той е Слънцето, Коего е почерняло като козиняво вретиче. Гледах кървавата Луна и в този миг знаех, че това е Христовата Църква. Гледах падналите незрели смокини звезди и цялото ми сърце имаше потвърждението, че това са Божиите пратеници и слугите Му, пророците. И като намерих вътре в себе си дъх и Сила от Божия Дух, успях да кажа на Господа:

“Исусе! Ти наистина почерня като козиняво вретиче. И Твоята Невяста стана като кървава Луна. А колкото до слугите Ти, пророците, те всички до един паднаха на земята като незрели смокини. Но аз все още не мога да разбера тези знамения. И сърцето ми трудно може да понесе това, че Ти видимо изгуби Славата Си, Красотата Си и Величието Си...”

Исус се усмихна с твърде благ поглед на думите ми. А след това, стоящ все така в козинявото вретиче над Тялото Си, продължи да ми говори, като казваше:

“Ти и всички Мои непременно ще разберете всичките знамения, станали на Небето и земята след отварянето на шестия печат. И за вас ще стане явно защо Аз съм в козиняво вретиче и Луната се превръща на кръв, както и защо звездите падат на земята. Но нека сега да направим всяка от стъпките в твоето посвещение. Защото си извикан тука от Отца Ми не заради себе си, но заради всички, при които си изпратен. Затова, като начало, Ми кажи:

Кое беше първото от знаменията на шестия печат?”

---

⁴ (Откровение 6:12-17)

“Исусе! Това беше един страшен трус на земята, който беше придружен с грохот от разпукването на земните недра...”

“Нека тогава да те заведе във видение от земята. За да видиш какъв е земният трус и кои са неговите причинители...”

След тези последни думи на Исус видението с Божията Книга в Божието Светилище се прекрати и само след миг сърцето ми вече плуваше в Божието посвещение над първия от белезите на шестия печат.

Белегът на земния трус.

III. ГОЛЕМИЯТ ТРУС НА ЗЕМЯТА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Ако има видение в живота ми, с което Господ ме накара още повече да мразя дявола и да обичам Него, то това е видението с големия трус на земята. Аз сега те моля да освободиш ума си от всякакви плътски представи, с които да си обясниш знамението, настъпило с отварянето на шестия печат. Защото, колкото до земни трусове, то човечеството става свидетел на такива буквално през месец. И ти сам си слушал за тях по новинарските емисии на телевизията. Но когато говорим за трус, предизвикан от отваряне на шестия печат от Божията Книга, то това ще е духовен трус, който е заповядан от Бога, за да се случи в свършека на времето. Аз се надявам, че ти никак не си забравил притчата на Исус за човека и огледалото. А сега си помисли - какво ще се случи с оня, който отиде да живее в пещерите при прилепите, червеите и къртовете? Няма ли тогава целият му сърдечен копнеж и всичкото му влечение да е свързано с дълбочините на земята? Няма ли тогава самата пръст да го кани да дълбае по-надолу и все по-надолу? Там, където се дълбае, не се ли получават пукнатини? Там, където има пукнатини, няма ли да се случи трус?...

Аз не искам да те убеждавам в онова, в което може да убеждава само Господ. Затова нека сега да продължа със самите думи, които Исус ми изговори, когато ми даваше видението с големия трус на земята. Ето какво ми каза Той:

“Нека бъде внимателно сърцето ти. За да проумееш всичко, което сега ще ти покажа. Защото Господ вашият Бог някога ви предупреди в Евангелието Си, че на много места ще има трусове. И като ви казвах това Аз имах предвид именно изявата на големия трус на земята в последните дни преди свършека. Затова виж сега как изглежда земята в това последно време...”

След думите на Господ пред сърцето ми се разкри видение. Аз виждах земята по твърде необикновен начин. Това беше един разрез на земното кълбо, за да видя ясно онова, което става в дълбочините на земята. И ето, че очите ми вече виждаха стотици хиляди дълбоки тунели, в които беше

пълно с неизброими множества от човеци. Това не бяха миньори, които да извличат земните богатства. Не! Това бяха хора, уподобени на къртици и червеи, които дълбаеха и копаеха все по-надолу и надолу. Край тях прелитаха прилепите, сякаш, че надзираваха копаенето им. Самата пръст, която тези червеи и къртици копаеха и хвърляха зад себе си, беше твърде притегателна за очите. Това бяха съблазни, които теглеха човешките сърца с огромна сила. Едва напълнили ръцете си с едни съблазни, къртиците и червеите простираха ръце към нови и нови. Самата пръст предлагаше изобилия от злато, сребро, скъпоценни камъни и пари. И твърде много вещи. Сякаш, че целият световен просперитет и всичките световни блага надничаха от дълбочините на земята. Оня, който би искал да се сдобие с всяка от земните придобивки, трябваше непременно да влезе в пръста под земята. А който влезеше там, там оставаше завинаги. Пленен от възможност да граби и да не се насища от заграбеното. Да взема и да не се насища от взетото. Гледах цялата печална картина на видението и в дълбочините на сърцето ми нахлу голяма скръб, тъй че попитах Исус:

“Господи мой! Не е ли страшно това? Не е ли ужасно, че битието на стотици милиони и милиарди човеци е така вплетено с пръстта? Ето, че сега очите ми наблюдават една ужасна обреченост в тези човешки съдби. И това е обречеността, че за да получат от земните придобивки човеците трябва да се разделят с Небесната придобивка. Защото всеки от тях е отишъл под земята и така Слънцето е изчезнало от живота му. Не е ли страшно да изгубиш Слънцето в копнеж по онова, което предлага дяволът?”

Исус поклати главата Си на думите ми. А след това ми каза:

“Който иска да слезе под земята, той непременно ще изгуби както Слънцето, така и Луната и звездите. Спомни си тогава думите на Моя противник. Спомни си как той Ми показва всичките земни царства и заяви пред Мене, като каза:

“На Тебе ще дам всичката власт и слава на тия царства, (защото на мене е предадена, и аз я давам комуто ща), и тъй, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое...”⁵

---

⁵ (Лука 4:6-7)

И сега отново погледни на всичките тези човеци, които искат да спечелят благоволенията на дявола. Прави ли ти нещо впечатление от вида им?”

Погледнах отново видението от земята и трябваше да призная в сърцето си, че едно нещо правеше твърде силно впечатление. Затова казах на Исус:

“Исусе! Прави ми впечатление, че всички тези хора вече са коленичили пред дявола. И като простират напред ръцете си - ровят и грабят онова, което той им дава...”

“Значи, както вече си убеден, който се покланя, той и коленичи. А който коленичи пред дявола - той ще и да дълбае. Кажй Ми тогава! Защо никой от тези коленичилите никак не спира да дълбае, при все, че е получил доволно? Защо всички тези човеци искат още и още и още, при все, че полученото би им стигнало дори за десет живота?”

Отново погледнах видението и забелязах, че всред човеците имаше по-малки къртици и червеи, но и по-големи къртици и червеи. Онези, малките, не можеха никак да понесат мисълта, че не са като големите. Тъй че с двойно по-голямо настървение те дълбаеха и грабеха всичко, което дяволът им даваше от ръката си. Затова отговорих на Исус:

“Господи, всред тези човеци действа страшна и могъща съблазън. Те вече не виждат щастието си в онова, което имат, но само и единствено в онова, което биха получили в повече. Тъй че малките къртици и червеи искат да са като големите...”

“А големите къртици и червеи какво искат? И те защо не спират да дълбаят надолу?”

След думите на Исус аз отново погледнах на видението. Тогава очите ми видяха поразителни подробности. Защото сърцето на всеки от големците беше свързано със сърцето на самия дявол. И от престола на лукавия до къртиците и червеите прелитаха прилепи, които държаха въжета и с тях завързваха сърцата на големците. Това бяха въжета на копнежи, страсти и влечения, които прилепите затягаха здраво с възли в сърцата на големците. А сърцата на малките, които ги следваха, прилепите

свързваха със сърцата на големите. Това бе една огромна паяжина от демонични връзки, една мрежа, с която дяволът беше уловил всичките сърца, търсещи благата му. Затова, като ги посочих на Исус, казах Му:

“Господи мой! Аз виждам духовни връзки между Сатана и хората. Големците той е вързал към собственото си сърце, а малките - към сърцата на големците. Но какво са тук прилепите, Господи? Защото забелязах как те прелитат навсякъде в тъмните тунели и връзват сърцата на хората...”

“Не знаеш ли кои са прилепите? Не знаеш ли кои са тези, които имат самочувствие, че летят, но въпреки това ще си останат плъхове на тъмнината?”

Виж и проумей, че това са пророците на лукавия. И с техните книги, свидетелства и фалшиви видения те омотаха с връзки охладнялото мнозинство...”

Цялото ми сърце настръхна от думите на Исус и аз отново погледнах на видението. За да видя, че думите на Господ наистина отразяваха съвършено самото видение. Онези прилепи вършеха твърде усърдно работата си, като продължаваха да омотават с връзки цялото мнозинство в дълбочините. А тогава Исус отново ми каза:

“Виж сега кои са големците! Защото именно на тях се дължи трусът, който предстои...”

След тези Свои думи Господ ме приближи напред в самото видение, тъй че вече виждах поразителни подробности. Онези, големите къртици и червеи, не бяха богатите езичници на света. Не! Това бяха проповедниците на сатанинската измама. Служителите на Мамон, които притегляха като магнит с богатствата и благосъстоянието си. И като обърнах лицето си с погнуса от нечестията и мерзостта на големците, казах на Исус:

“Господи мой! Не ме карай да гледам на това нечестие! Защото сърцето ми доволно много е било наскърбявано от греха и престъплението на тези хора. Защото те са, които всякога са насъсквали хората против Пророческото слово, което Ти ми даде. И ето, че сега Духът на Отца говори на сърцето ми и ми казва, че това са търговците на Вавилон, които стават големците на земята в последните времена. Но какво целят те, Исусе! Каква, в крайна сметка, е целта на дявола?”

Тогава Исус започна да ми говори с твърде сериозен Глас, като казваше:

“Каква е мечтата на един, който обитава ада и най-долните дълбочини на рова? Не е ли такава, че да излезе нагоре с бесовете си и да представи себе си като бог на света? И не са ли всички тия, които копаят надолу, като освободители на демоните му? Няма ли в крайна сметка това усърдно хилядогодишно копаене да стигне до крайния си ефект?”

Слушах думите на моя Господ, а очите ми все така гледаха усърдните копачи. Тогава попитах Господа:

“Исусе! Кой би повярвал на видението, което сега ми даваш? Кой би приел за Истина това, че търговците и проповедниците на просперитета наистина живеят отдавна в дълбочините на земята? Та нали всеки от тях по плът стои на самата земя, а не под нея?”

“Точно така е! По плът всеки от тези стои на земята, а не под нея. Но как стоят тези по дух? И каква е вярата в сърцата им? Вярата за този свят или вяра в бъдещия? Вяра за богатствата на земята или за нетленните богатства на Небето? Ако всяка вяра е силна да издирва оня, комуто се кланя и на когото уповава, то има ли защо още да се чудиш, че търговците и проповедниците на Вавилон са стигнали до дълбочините на земята? Има ли защо да се чудиш, че такива следват с възторг прилепите на Луцифер? Та нали сърцата на богатшите всякога са дирили сърцето, което ги е обогатило, та да му се поклонят и да го прегърнат?”

Но ето затова ти казвам, че всяко свидетелство на търговците и проповедниците на просперитета е като дълбаене все по-надолу и надолу. Защото грехът им става твърде тежък! Много по-тежък от греха на Содом и Гомор!

А какво става с всяко тежко нещо, момчето Ми? Не потъва ли то все по-надолу и надолу? Не търси ли грехът извора от който се е родил? Не търсят ли чедата на лукавия баща си?”

Настръхнал от думите на Исус аз отново погледнах към местата, където хилядите големци копаеха и дълбаеха надолу. И ето, че очите ми

вече виждаха как само един тънък слой ги разделяше от самия ад. А мястото на ада беше такова, щото вътре като под налягане и подобни на димни пушеци, стояха неизброими множества от демони. Затова с огромно безпокойство и ужас в гласа си попитах Исус:

“Господи мой! Не е ли страшно, че между човеците и ада има само един тънък слой? И какво ще се случи, когато този слой бъде премахнат?”

Исус ме погледна с тъжен поглед. А след това каза:

“Ще се случи неизбежното!”

Ще се случи това, което Отец Ми е видял. Защото на този свят има потомство на жената, но и потомство на змията. А какво пожелателно за едно потомство от това да види баща си и да го прегърне? И ето това е настъпващата кулминация от сатанинското превъзнасяне и нечестие.

Това е мигът преди явлението на Антихрист!

Защото ще има трус, при който ордите на запустителя ще излязат по земята. И тогава ще се установи краткотрайното царство на хора и демони. А всичките нечестиви и отстъпили от Бога ще станат големците на земята...”

Докато Господ ми говореше очите ми вече виждаха неизбежното. Защото копаенето и дълбаенето на големите бе стигнало края си. И само след миг на земята настъпи трус, а от дълбочините на ада изскачаха демоничните множества. И като влизаха в сърцата на всичките останали човеци, готвеха се да провъзгласят дявола за едноличен бог и цар на Небето и земята. След това настъпи нещо страшно. Защото обладаните от демони човеци не можеха да понасят Божиата Светлина и започнаха да нападат над Божиите люде и да ги угнетяват. Гледайки на това, аз никак не исках да го приема. И затова извиках към Исус, като Му казвах:

“Гледай мой Господи! И кажи ми как да приема онова, което виждам?”

А Исус, като ме допря със силната Си ръка и придаде вяра на сърцето ми, каза:

“Както успя да Ме приемеш, след като Ме видя с погрозняло Лице и козиняво вретиче, така сега прими и онова, което ще донесе най-голямата Божия Слава в небесата от създанието на

света. Защото от този момент, след земния трус, виденията от шестия печат на Божията Книга преминават към Слънцето, Което почерня като козиняво вретиче...”

След тези думи на Господ духът ми отново се възвиси нагоре, тъй че пред сърцето ми отново се яви Божието Светилище и Божията Книга с нейните седем печата.

IV. КОЗИНЯВОТО ВРЕТИЩЕ НА СМИРЕНИЕТО

Братко мой! Верни ми приятелю!

Няма да е никак пресилено ако ти кажа, че всички откровения и видения, давани ми от Исус, са били просто подготовка, за да издържа на най-дълбокото и най-страшното, което Исус ми разкри пред Божието Светилище и Божията Книга със седемте печата. Защото всеки от нас е бил поучаван и има вярата, че в последните дни на земята ще се възцари човекът-Антихрист. Но мислил ли е някой от нас, че всяко царуване има своите предстоящи белези? Мислил ли е някой от нас върху думите на Апостол Павел към Солунците, че явлението на Антихрист няма да се случи, докато не се яви отстъпилата църква, станала блудница? Мислил ли е някой от нас, че ако Отец позволява на Сатана да се превъзнесе против Божието Царство и Божието Име, то целият свят ще е готов да приеме това превъзнасяне и тази мерзост? Мислил ли е някой от нас върху това, че във времето на най-голямата тъмнина духовните сетива на мнозинството от хората ще бъдат ослепени? Тъй че стотици милиони и милиарди ще гледат на човека на греха и на сина на дявола, но един възторг, едно преклонение, едно тотално опиянение от силата и от властта му. А Откровението казва за Антихрист и за реакцията на хората следното:

“И видях звяр, който излизаше от морето и имаше десет рога и седем глави; и на роговете му десет корони, и на главите му богохулни имена. И звярът, който видях приличаше на леопард, и краката му бяха като крака на мечка, устата му като уста на лъв; и змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт. И видях една от главите му като-че-ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя учудена отиде след звяра и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра; поклониха се и на звяра, казвайки: Кой е като този звяр? И кой може да воюва против него? И даде му се да говори с устата си горделиво и богохулно; даде му се още власт да действа четиридесет и два месеца. И отвори устата си да изрече хули

против Бога, да хули името Му и скинията Му, па и ония, които живеят на небесата. И позволи му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ. И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, всеки, чието име не е било записано от създанието на света в книгата на живота на закланото Агне...”⁶

Нека ти призная, че винаги, когато съм чел тези стихове, аз съм изпадал в смут и страх от онова, което предстои. Смут и страх не толкова от заповяданите съдби от Отца, колкото от това, че мнозина няма да са готови, за да разберат белезите и знаменията на това време. И като си помисля, че само записаните в Книгата на Живота на закланото Агне ще превъзмогнат над звяра, то това всячески ме кара да търся именно тази Книга... И сега, когато по Собствената Си Воля Господ ме е поставил пред Книгата, аз не мога да не свидетелствам за нея и за онова, което Отец разкрива пред духа и сърцето ми. Защото само онези, които разпознаят знаменията на шестия печат, ще имат силата да превъзмогнат над звяра и да не се намерят във времето на човека Антихрист и в идещия Ден на Божия Гняв. Както казва това и Исус на всеки от нас:

“Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи, и ви постигне оня ден внезапно като примка; защото така ще дойде върху всички, които живеят по лицето на цялата земя. Но бдете всякога, и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане, и да стоите пред Човешкия Син...”⁷

Братко мой! Аз отново стоях пред Човешкия Син. И като гледах с недоумение на погрознялото Лице на Исус и на козинявото вретиче върху Тялото Му, молех се в духа и сърцето си, та да бъда намерен за достоен и да разбере тайната на Неговото преобразяване. А Той, като протегна ръка към мен, каза ми:

“Времето на човека-Антихрист наистина приближава. И това ще е времето, когато въплътеният син на лукавия ще намери на земята

---

⁶ (Откровение 13:1-8)

⁷ (Лука 21:34-36)

неизброими множества от поклонници, които ще го нарекат със Святото Име на Човешкия Син. И това ще са всичките човеци, които са търсили и искали дял от старата земя и стария свят.

Но ти сега помисли! Какво ще се случи с всичките Ми братя и сестри, миг преди Отец Ми да отвори Небето и да ги грабне в ръката Си? Какво ще се случи с всички искрени и Верни на Бога, когато мнозината край тях са приели тъмнината да им бъде светлина и князът на мрака за Отец на Святостта?"

Гледах моя Господ, а сърцето ми все повече и повече се приближаваше до Истината. Затова Му отговорих, като казах:

"Исусе! Самите знамения на шестия печат са твърде силни и страшни. И след като Ти, моето Слънце, се превърна на козиняво вретиче, а Луната стана на кръв и звездите паднаха по земята, то е явно, че за всички Твои настъпва един жесток момент на угнетение и презрение от всичките слуги и чеда на лукавия..."

Исус ме погледна с твърде голяма Любов в очите Си. А след това, като докосна с ръката Си козинявото вретиче, с което беше облечен, тихо ми каза:

"Ако Аз живея в тебе и ти живееш в Мене, то Моето наметало ще стане твое наметало. И ето сега – питам те:

Готов ли си да сложиш върху себе си козинявото вретиче на твоя Господ? Готов ли си да разбереш защо Слънцето на Правдата се превръща на козиняво вретиче?"

Думите на Исус бяха изречени с такава Благост, щото очаквах да ме залееят вълни от Любов. Но вместо това усетих над сърцето си страшна тежест, която беше готова да ме смачка. И там, в утеснението си, казах на Господ:

"Исусе! Ти Си ме водил на толкова много места в Словото Си и Си ми давал да изпитам различни духовни опитности. Аз никога не съм поискал да Ти се възпротивя и всякога с радост съм приемал Твоето водителство и насърчение. Но ето, че сега благите Ти думи сякаш са готови да ме смачкат. И над духа ми има непосилна тежест. Как да я разбирам, Господи мой? Как да я приема в сърцето си?"

В отговор на думите ми Исус отговори, като ми каза:

“Разбирай тази тежест така, щото да знаеш, че в този миг Отец записва името ти в Книгата на Живота на закланото Агне. Защото ето, очите на Отец ти са твърде Свети, за да гледат на нещо друго, освен на Слънцето, Което Той даде за Живота на човешките чеда. И сега, когато Отец гледа Слънцето Си, почерняло като козиняво вретиче, Той иска да види в същото вретиче и онези, които е призовал към Спасение с вяра...”

Исус ми говореше, а аз гледах погрознялото Му Лице и вретичето, в което бе облечен. И из дълбочините на духа ми в мен нахлуха думите на Божия пророк Исая, който казваше за Исус:

“Ето, служителят Ми ще благоуспее, ще се възвиси и издигне, и ще се възнесе твърде високо. Както мнозина се чудеха на Тебе, (толкова бе погрозняло Лицето Му, повече от лицето на кой да е бил човек, и Образът Му от образа на кой да е от човешките синове). Така Той ще удиви много народи; царете ще затворят устата си пред Него, защото ще видят онова, за което не им се е говорило, и ще разберат това, което не са чули...”⁸

А Господ, като видя бликналите стихове в сърцето ми, отново ми каза:

“Сега разбра ли защо погрознява Лицето Ми и защо почернява Образът Ми? Сега видя ли онова, което не ти се е говорело и разбра ли това, което не беше чул?”

“Да, Исусе! Сега аз видях и разбрах, че охладнялото мнозинство на последното време никак не харесва Твоя Образ и Твоя Пример. За отстъпилата църква Ти Си станал достоен за презрение и присмех. Но аз, Господи мой, желая Тебе повече от всичко! И повече от всичко Те моля да сложиш това козиняво вретиче над моя дух и над моето сърце. Защото аз искам да съучаствам в Твоите страдания и да се уподобявам във всичко на Тебе...”

След последните ми думи Исус докосна вретичето върху тялото Си, тъй че в ръцете Му се намери ново вретиче. И Той, като го вдигна с ръцете Си, наметна го върху духа и сърцето ми. Тогава болка и ужас, страдание и

---

⁸ (Исайя 52:13-15)

мъка, по-страшни от всичко, което бях преживявал за Исус, започнаха да пронизват цялото ми същество. И онези остри бодли от козинявото вретиче се забиха като стоманени игли навътре в мен. А Гласът на Исус, като издалеч, вече ми казваше:

“Последвай Ме във видението, което сега ще ти дам. Защото е видение за близки дни и за онова, което предстои да се случи с всеки от Званите, Избраните и Верните...”

В този миг на Исусовия призив аз нямах никаква сила. И единственото, което ме накара да стана и да последвам Господ, беше Божията Сила. Така Господ простря напред ръката Си и аз видях земна долина, по която бяха разпръснати стотици кошари. И Той отново ми казваше:

“Ето, Стефане! Сега те изпращам до тези църкви в долината. Иди и им предай Волята Ми, че ги искам въздигнати и събрани на Господния Хълм горе, а не там долу, където се намират...”

Послушах Исус и тръгнах надолу от Господния Хълм към кошарите, като все повече ги приближавах. И ето, че очите ми виждаха как кошарите бяха пълни със стотици и хиляди овце. А с приближаването сърцето ми се свиваше все повече и повече от скръб, която извираше на вълни вътре в мен. Така накрая аз заставах пред първата от кошарите. И като вдигнах ръце и призовах Божията Сила и Име, извиках към овцете и пастиря им, като казвах:

“Братя мои и мои сестри! Исус ме изпрати при вас, за да проглася Небесното послание за възвръщане и покаяние! Моля ви от Божия страна - оставете тази долина и се възкачете нагоре - в Славните места на Господ и при Неговия Свят Хълм. Защото Той стои горе на Хълма и ви чака да чуете Гласа Му!”

Миг след призива ми имаше моментален ефект. Защото десетина овце се приближиха към мен и ме погледнаха с любопитни очи, като казваха:

“Кой си ти? Защото не те знаем откъде си?”

Тогава им отговорих:

“Аз съм пратеник на Оня, Който е поръсил Собственото Си Стадо с Кръвта Си и го е призовал да върши Неговите дела и да говори Неговите думи. И ако вие сте от това Стадо...”

Така и не успях да завърша думите си. Защото сред овцете се приближи пастирят им. И като погледна с презрение и злоба на самия ми вид, каза на овцете:

“Тоя никак да не го слушате, но по-добре изпитвайте духовете. Защото само вижте как е облечен и колко е грозен, та да разберете от какъв дух е уловено сърцето му...”

Слушах гласа на пастиря и разбрах в сърцето си, че това не беше глас на човек, който дава живота си за овцете. Не! Това беше мазен, пресметлив и преправен глас, който имаше твърде силно въздействие върху овцете. Те, не можещи да видят, че водачът им е вълк в овча кожа, вкупом завикаха против мен, като казваха:

“Не те щем тебе? И не приемаме призива ти, понеже носиш козиняво вретиче и лицето ти е грозно! Така ти сам показваш, че си от козите, които са чедата на лукавия...”

От виковете на десетината овце настръхна цялото стадо. И всичките овце вкупом завикаха против мене, като казваха:

“Антихрист! Лъжепророк! Еретик! Бъди проклет и нека всичките ти пътища бъдат тъмни и плъзгави! Господ да те накаже и Той да те прокуди далеч от нас!”

За сетен път се опитах да спечеля сърцата на овцете. И като паднах на коленете си и заплаках, казвах им през сълзи:

“Защо ме гоните, братя мои? Защо ме презирате, след като никого от вас не съм онеправдал или заблудил? Защо желаете зло против мен, след като никой от вас не съм ограбил, но идвам да ви дам даром думите на Вечния Пастир? Защо гледате на лицето ми, а не на сълзите по него? Защо се впечатлявате от вретичето ми, а не погледнете сърцето под него? Защо не видите, че в сърцето ми няма неправда, но искрена любов, с която Господ ме прати до вас? Не разбирате ли, че днес е времето на онази измама и беззаконие, при която дяволът ще убива мнозина чрез вълци в овчи кожи, а Бог ще спасява малцина чрез пророци в козиняви вретича...”

Думите ми накараха пастирът да вдигне гегата си. И като прескачаше оградата - стовари я върху гърба ми, крещейки:

“Сега ще видиш ти кой е вълк в овча кожа! Махай се от моето стадо! Махай се с призива си за покаяние и възвръщане! Ти не можеш да научиш на нищо моите овце, но само можеш да ги извъртиш, разпръснеш и убиеш? Махай се, козел проклет!”

Болката ми беше ужасна, а скръбта - като потоците на река. Ушите ми все така слушаха хулите и проклетията на пастира, които се сипеха върху името ми и честта ми. И едно общо и одобрително блеене всред кошарата закрепяваше завинаги властта на демоничния измамник всред стадото. Затова, като се изправих и погледнах издалеч на Исус, изплаках към Него, казвайки:

“Боже мой! Господи мой! Те не ме разпознаха...”

А Исус, като се приближи до мен, протегна ръка върху гърба ми и отне болката ми. След това посочи погрознялото Си Лице и козинявото Си вретиче, като ми казваше:

“Ако Мене някой разпознае, и тебе ще разпознаят! Но ако Мене не разпознаха, нито пък тебе ще разпознаят! Остави ги и секрепи в Мене, защото слугата не е по-голям от господаря си! Защото отсега и до свършека Господ твоят Бог ще ти прибави само такива човеци, които носят козиняви вретича и се скитат сами по върховете и бърдата. Защото ето това е да носиш козинявото вретиче на твоя Господ, Който е Слънцето на Правдата. И Аз сега се обръщам към всичките Си братя и сестри, като им казвам:

От днес и до свършека мнозина изсред вас ще бъдат охулени и намразени, отречени и изпъдени, прокудени и анатемосани! Вавилон няма да търпи светлината ви и църковните търговци и карьеристи няма да понасят примера ви! Те ще ви обвинят в разцепление и ще ви заклеят като слуги на Злото. И всеки от вас ще трябва да понесе козинявото вретиче на своя Господ. Но вие всякога помнете Моя Пример и се подвизавайте в Моя Свят Дух! Всякога помнете как пророкът на Отца е казал за Човешкия Син:

“Той бе презрян и отхвърлен от човеците. Човек на скърби и навикнал на печал; и, както човек, от когото отвръщат хората лице, презрян бе, и за нищо Го не счехоме. Той наистина понесе печалта

ни, и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога, и наскърбен. Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни. Той беше угнетяван, но смири Себе Си, и не отвори устата Си; както агне водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си. Чрез угнетителен съд биде грабнат; а кой от Неговия род разсъждаваше, че биде отсечен отсрещ земята на живите, поради престъплението на Моите люде, върху които трябваше да падне ударът?"⁹

И ето, отново ви казвам:

Бидейки охулвани - хула не отвърщайте, но предавайте душите си на верния Създател, като вършите добро! Защото колцина са сърцата, които ще обикнат Слънцето в козиняво вретиче, когато вълците в овчи кожи се превъзнасят над тях? Колцина са сърцата, които ще искат да са гонени и хулени заради Моето Име? Колцина са сърцата, които да проумеят, че във времето на идещия Антихрист доброто става зло, злото - добро, тъмнината - светлина, а светлината - тъмнина? И ако вие не проумеете всичко това, то какъв дял да искате от рода на гонените заради Слънцето на Правдата?

Аз няма да ви говоря още много, понеже мнозина не понасят Учението Ми и никак не искат да внимават на думите Ми! Те отдавна са заменили Моя трънен венец с лъскава корона на земен цар и Моите кръстни рани с кесии, които овехтяват. Но за ония, които са с будни и внимателни сърца, Аз ще продължа да говоря. И като ги заведе чрез свидетелството на слугата Си до кървавата Луна на Спасението - ще им дам да познаят последната Ми жива Невяста..."

След тези думи на Исус видението с кошарите в долината се прекрати, а Господ отново въздигна сърцето ми до Божието Светилище.

---

⁹ (Исайя 53:3-8)

V. КЪРВАВАТА ЛУНА НА СПАСЕНИЕТО

Братко мой! Верни ми приятелю!

Искам да гледаш на виденията в тази пророческа книга, като на най-силното благоволение и лично докосване от Царя на Сион. Защото Той познава всичките Си овце и те никога няма да сбъркат Гласа Му. Колкото до другите овце, които се съблазняват от вълци в овчи кожи и одобрително бляят на всичките им хули и проклетия против Божиите светила, то на такива сетнината им ще е според вярата им. Защото и до този момент Исус не е млъкнал и продължава да излива Светлина и Благодат чрез слугата Си. Въпреки, че Вавилон не просто се постара, но се престара в очернянето и омърсяването на името ми, пак аз знам, че Божието пророческо Слово няма да се върне празно в Небето. И онези докоснати, осветени и очистени сърца непременно ще разберат, че трябва да погрознеш на земята, за да бъдеш красив за Небето. И онова козиняво вретиче на смирението трябва непременно да ни стане дреха за всичките ни дни и нощи, докато дочакаме Гласът на Божия Архангел и призива на Божията тръба.

Нека сега отново те направя свидетел на онова, което Господ Исус ми разкри в Благостта и Милостта Си. Защото Той, като въздигна духа и сърцето ми пред Божието Светилище, започна отново да ми говори, казвайки:

“Аз искам да влея във всеки от вас Собствената Си Вяра. Онази Вяра, с която Човешкият Син извървя целия Си път и извърши цялата Си мисия. Затова, като гледаш на Мене, кажи Ми:

С каква вяра Аз заредих сърцето ти, та да Ме последва? Каква беше тази вяра, която свали на земята Вечните планове и намерения на Небесния Отец?”

Погледнах на моя Господ и козинявото вретиче, с което Той стоеше все така облечен. А след това Му казах:

“Исусе! Онова, което Ти изля вътре в мен, аз не мога да изкажа, нито да опиша. Защото Ти беше за сърцето ми, като Слънцето, Коего изгрива в Силата Си. Ти ми даде Своя Изгрев, Господи! Ти ми даде и Своето пладнел!

А сега, според чудесната Си Благост, Ти ми даваш да видя и Твоя Залез на земята! Аз Ти благодаря, Господи мой! Благодаря Ти за Светлината, с която освети не само моето сърце, но и сърцата на онези, при които ме изпрати! Благодаря Ти, че просвети и изпълни духа ми с това сладко, могъщо и велико познание за Тебе. И сега аз отново стоя с трепет и възторг пред Тебе, като очаквам всичките Ти думи на Вечен Живот...”

Исус се усмихна на думите ми. А след това продължи да ми говори, като казваше:

“Някога Аз издъхвах на Кръста. И в мига, когато предавах Духа Си на Отца, знаех, че имам приятели и последователи, които да продължат Делото Ми на земята. Знаех, че имам Верни и чисти сърца, отрекли се от себе си, които ще положат живота си на Божия Свят Олтар. Знаех, че имам Църква, която всякога е готова да живее и върви с Мене от Слава в Слава в Небесните места. Кажете Ми тогава:

Коя е Невястата на Слънцето? Коя е тази, която свети всред тъмнината на нощта и осветлява всички човеци с Божията Светлина и Благодат?”

“Господи мой! Това е Твоята Невяста! Това е Луната, която се изпълва с Твоята Светлина, за да осветлява с нея света. Това е тази възвишена и прославена Църква, за която Ти ми говори още в Изгрева Си към мене. Тогава, като вкусих от откровенията на Книгата на Живота, аз я видях и познах и сърцето ми се зарадва за нея...”

“А сега, когато Аз разтворих пред тебе Божията Книга и нейния шести печат, ти как видя Моята Невяста? Как видя Луната?”

“Исусе! Ти показа Небесни знамения пред сърцето ми. И аз видях, че Луната стана като една голяма кървяща рана...”

“Искаш ли тогава да видиш отблизо тази кървяща рана? Искаш ли отблизо да видиш с Моите очи как изглежда цялата Ми Жива Църква в последното време преди грабването?”

“Да, Господи мой! Искам да я видя! Защото знам, че виденията, които Ти сега ми даваш, са очаквани с нетърпение от всичките Ти Верни и посветени...”

След последните ми думи Господ протегна ръка към главата ми. И като докосна очите ми, тихо каза:

“Бъди готов за болката и скръбта, както е готова непразната за мига на раждането. Защото там, където има раждане, непременно се пролива и кръв...”

В едно с последните думи на Спасителя пред очите ми се появи видение. Ето, че сърцето ми вече виждаше Възлюбената на Исус. Това бяха стотици хиляди прекрасни хора с осветени сърца, съединени от Святия Дух. Те образуваха самата Луна, която светеше в небесните места и хвърляше Светлината си по земята. Сам Исус се приближи към всички тях. И като протегна ръцете Си, извика с гръмовен Глас към Луната:

“Готова ли си за Мене, Моя Невясто? Готова ли си да родиш Слънцето, та да изпълниш древното Слово на Отца Ми, което казва за тебе:

“При това, светлината на луната ще бъде като светлината на слънцето, и светлината на слънцето ще бъде седмokratна като светлината на седем дни. В деня, когато Господ превързва струпея на хората Си, и изцелява раната от удара им...”¹⁰

Чула гръмовния Глас на Младоженеца - Невястата реагира. И всички онези човеци със светли сърца протегнаха ръцете си към Господ, като Му казваха:

“Изпълни ни със Себе Си, Исусе! Ти свети вътре в нас и стори със сърцата ни всичко, що Ти е угодно...”

След думите на Луната Исус повторно извика, като казваше:

“Готови ли сте да явите Словото на Живота сред opakото и извратено поколение на земята? Готови ли сте да блестите в мрака, като светила на света?”

На тези думи на Младоженеца всички осветени човеци паднаха на колене. И като наведоха главите си пред Господ, тихо Му казваха в един глас:

“Нека на нас се яви Твоята Сила! И нека върху нас да дойдат всичките Ти праведни съдби!”

---

¹⁰ (Исайя 30:26)

След тези думи на Невястата Си Исус простря ръцете Си напред, като казваше:

“Пийте тогава Чашата Ми! И явете Правдата на Човешкия Син на земята, за да блеснете като Слънцето за вечни векове!”

След тези думи на Исус с Луната стана знамение. Защото белите мантии на Божиите хора мигом почервеняваха от алена кръв. И раните Господни се явиха на цялото Господно множество. И при все, че мъката и скръбта на всеки от човеците беше твърде голяма, пак никой от тях не нададе вик за избавление или защита. Тъкмо обратното - кръвта ставаше все повече и повече и Луната се превръщаше на кървава рана. И когато моите очи не виждаха нищо друго, освен пронизани и кървящи за Господа люде, Исус отново извика с гръмовен Глас, като казваше:

“Жена, която ражда, е в скръб! А кога роди детенцето, не помни вече тъгата си поради радостта, че се е родил човек на света! Луна, която ражда Слънцето, е в кръв! А кога роди Светилото в себе си, не помни вече раните си, защото Славата Господна е в нея за вечни векове! Свети, Моя Невясто! Защото си родила скъп дар за Седящия на Престола!”

След думите на Господ Луната заблестя толкова силно, че лъчите ѝ достигаха до краищата на Вселената. И в оня миг цялото творение запя Небесни химни и звездите затанцуваха, събирайки се около Избраната на Бога. Това беше толкова прекрасно и съвършено видение, щото вътре в сърцето си знаех, че то тръгваше от миналия свят и преминаваше в бъдещия.

О, Господи мой! Как да изкажа Славата, на която Ти ме направи свидетел? Как да изкажа възторга и радостта си от онова, което очите на мнозината не са видели, нито им е дохождало наум? Как да измисля думи неизмислени, та да изговоря онова, което не може да се изкаже? Как да събера безкрая в шепите си, та да кажа на всичките си братя и сестри, че гонението не заслужава да се сравни със Славата, която Отец ще открие откъм нас?

В този миг бях малък. Много малък. Като искрица във фонтаните от божествена Светлина и Любов! Като един, който се е изгубил във величието на Исус и не желае никога да намери себе си, понеже има Него!

Но ето, че Този превъзходен и Свят мой Господ се приближи към мен. И като докосваше сърцето ми, каза ми:

“Ти все още имаш думи, та да прогласиш Небесното послание. И Аз сега искам да гледаш на това видение, като на Моето докосване към всеки от вас. Защото непременно ще има ден, когато думите на пророка ще се сбъднат, според както са изречени:

“При това, светлината на луната ще бъде като светлината на слънцето, и светлината на слънцето ще бъде седмократна - като светлината на седем дни. В деня, когато Господ превързва струпея на хората Си, и изцелява раната от удара им...”¹¹

Но колцина изсред вас ще искат да светят като Слънцето, когато цената за това са струпеите и раните, които трябва да получите? Колцина ще искат да се уподобят във всичко с Мене?

Ето, Аз сега ще дам друго видение на слугата Си, за да се огледат в него колебливите и да избежуват нечестивите. Защото всички трябва да разберете какъв е пътят до Моята кървава Невяста...”

След последните думи на Исус видението с Луната се прекрати. И само след миг Господ вече ме водеше в земните места, където видях страшна гледка...

Представи си, братко мой, едно неизброимо множество от човеци, което върви по пътя на проклятието и вечната разруха. Ето така пред очите ми вървяха хората, които виждах. Самият път слизаше надолу и твърде скоро влизаше в пещерите и дупките на земята. А хората съвсем безропотно вървяха именно натам. И докато се опитвах да реагирам на видяното, Исус вдигна ръката Си, като ми казваше:

“Нека сега да те заведе и поставя сред тези хора. Защото ти непременно трябва да разбереш кой или какво ги тласка да вървят по пътя на нечестията и греха...”

Така Исус ме приближи още повече до човеците, тъй че очите ми вече виждаха поразяващи подробности. Защото зад всеки от вървящите човеци, пристъпваха демони, държащи копия. И самите остриета на копията бяха

---

¹¹ (Исайя 30:26)

насочени така, че във всеки миг да са готови да прободат ръцете или нозете на вървящите човеци... Не можех да издържа и попитах Господ:

“Исусе! Как така ще ме поставяш сред тези хора? Та Ти Сам знаеш, че аз не вървя по техния път, нито пък го желая в сърцето си...”

“Аз зная това! Но дали всички имат същата увереност за себе си? Дали биха отказали да вървят по този път, след като бъдат заставени да го следват? Ето затова ти казвам, че сега ще те поставя на пътя към проклятието и вечната разруха, а ти ще трябва да намериш начин, за да се върнеш при Мен...”

Знаех в сърцето си, че ако Исус е решил нещо за мен в някое видение, то Неговото всякак ще устои. Затова Му казах:

“Готов съм, Господи! Постави ме където искаш, според Волята Си!”

След последните ми думи Исус ме хвана със силните Си ръце. И като се сниши над вървящите хора, просто ме постави сред тях, а след това се отдели от мен, като ме гледаше някак изотгоре. Точно в този миг усетих зад себе си демони. Не просто демоните, но остриетата, които те държаха в ръцете си. Тези остриета започнаха да бодат болезнено тялото ми, тъй че инстинктивно трябваше да потегля с останалите човеци. Тогава, като се огледах, забелязах, че всеки от вървящите човеци, имаше зад себе си същите пратеници от дявола. Ставаше така, че една огромна армия от демони пришпорваше с остриета огромното множество от хора. Вълнението ми нарастваше, понеже знаех, че трябва да предприема нещо. Затова, като погледнах на човека до себе си, го заговорих, като му казвах:

“Братко, защо вървиш по този път?”

А човекът, като се ухили, ми отговори с думите:

“Това е пътят на вярата в Исус! И аз съм щастлив, че съм от Неговата Църква, защото вече съм спасен...”

“А сигурен ли си в спасението си? И откъде тази увереност у тебе?”

Човекът ме изглежда с учуден поглед, сякаш не вярваше, че мога да го питам подобно нещо. А след това, като вдигна ръката си и посочи напред, ми каза:

“Виж хилядите пред нас, които Исус е спасил! Каква по-добра увереност за сърцето ми от тази? И освен всичко останало аз вървя по този

път, защото имам мир и Господ ме пази. Откакто съм повярвал и до ден днешен злото бяга от мен...”

Погледнах на човека до мен и искрено го съжалих в сърцето си. Защото той не просто ходеше, но дори подтичваше, като не позволяваше на демоничните остриета дори да го докоснат. Затова отново му казах:

“Ако до ден днешен злото бяга от теб, то не е ли по причина, че ти отказваш да му се възпротивиш? Защото злото не преследва само онези, които вървят на неговия път...”

Думите ми бяха като плесница през лицето на човека. И той, като започна да ръкомаха, вече ми казваше:

“А бе ти откъде се взе? Кой ти е напълнил главата с тези глупости? Или върви с нас праведните и се спасявай! Или се върни при грешните езичници! Ако не вярваш на моите думи - виж примера на Божиите помазаници, които ни водят. Защото те са лично докоснати от Бога и знаят пътя...”

Погледнах напред през тълпите, за да видя “помазаниците”. И ето, че очите ми отново видяха прилепите на лукавия, кръжащи край множествата. Те кацах на рамената на “помазаниците”, тъй че последните с още по-голям възторг се обръщаха към човеците, като викаха:

“Алелуя! Да вървим напред, защото това е пътят! Такива са доктрините на проспериращата църква!”

Знаех, че повече не мога да остана на този път. Затова обърнах главата си, като извиках към Господ:

“Исусе! Извади ме оттук! Защото тези хора следват прилепите!”

А Господ някъде изотгоре ми отговори, казвайки:

“Аз няма да те извадя! Ти трябва сам да излезеш!”

В този миг усетих остра болка от остриетата на следващите ме демони, които нервно реагираха на разговора ми с Господ. И аз разбрах в сърцето си, че не просто трябва да спра, но и да се обърна лице в лице с моите гонители. Затова, като призовах Исус в сърцето си с цялата си сила, спрях и мигом се обърнах...

Братко мой! Аз не зная дали ти си виждал смъртта в очите, но аз я виждах. Това не беше смъртта, която да ме отдели от Бога! Не! Това беше

смъртта на плътските ми страсти и душевните ми желания! Смърт, която щеше да ме съедини с Бога! Защото нечестивите ми гонители вече забиваха остриетата си в ръцете и нозете ми, като просъскаха заплашително:

“Тръгвай то утъпкания път и следвай доктрините на просперитета, че в противен случай ще пострадаш!”

Ах, как исках да пострадам! Ах, как исках тези остриета да се забият още повече в мене! Затова отговорих на гонителите си, като им казах:

“Не искам да вървя по утъпкания ви път, защото е път на блудници и сребролюбци! Път на стъпкана Правда и Любов! Не ме вълнуват доктрините на човешката алчност и похот, защото не съм повярвал в човеци, та да им се покорявам...”

След тези думи направих крачка напред, а остриетата вече се забиваха в мене. И един кикот на стотици човеци край мене допълнително утежни състоянието ми. А към самото ми сърце дойдоха усъмняващи гласове, които ми казваха:

“Върни се в пътя и ще живееш! Не утежнявай положението си и върви така, както вървят всички. Вярата не започва с теб, нито ще свърши с теб. Затова се покай от намерението си, за да намериш покой!”

Знаех, че всичко това беше атака против цялото ми сърце. Затова като пристъпих още повече напред, извиках към Господа:

“Исусе! Искам Тебе, а не търговците и кариеристите! Искам съкровища в небесата, а не сребърници на земята! Искам Твоята Правда, а не правдата на книжници и фарисеи. Дай ми Сила, та да превъзмогна!”

В онзи момент на викането ми, гонителите ми вече пробождаха ръцете ми и нозете ми. И като ме гледаха със зверски пламъчета в очите, съскаха против лицето ми, казвайки:

“Ти няма да се отървеш от гнева ни! И няма къде да се скриеш от мъчителното наказание, с което преследваме отстъпилите от нас...”

След тези думи те още повече забиха остриетата си, тъй че животът за душата ми и плътта ми стана твърде противен и жесток. Но ето, че край мен блесна Небесен лъч от Светлина и гонителите ми мигом изчезнаха. И ръцете на Исус, могъщи и силни, ме въздигнаха нагоре, а аз усетих Божията утеха, като вълните на река. В този миг гледах на козинявото

вретище на Исус и знаех, че то ще бъде всегашното прибежище за сърцето ми. Прибежище в скръбни и мъчителни дни, когато Неговите незараснали рани ми напомнят, че имам да пострадам още и още. А Той, като се усмихваше, погали главата ми и тихо ми каза:

“Иди и дай думите Ми на всеки от Моите! Иди и ги научи, че има прибежище, където да получите Сила и Благодат! Това прибежище е да бъдете духовни! Поклонници на Отец в Дух и Истина! Защото онова вретище, което е болка и умирање за душата и плътта, става радост и тържество за вътрешния човек, покрит от светлия висон на Святия Дух! Защото духът е толкова по-бодър, колкото тялото е по-немошно! А Силата Ми в немошните и прободените за Мен всякога ще бъде Съвършена!

Ето, призовавам ви! Бъдете Моята Луна, която става на кръв!

Бъдете Свялото и чисто поколение на Сион, което Отец Ми е удостоил, та да се явят на него и Моите кръстни рани!

А ти пребъдвай пред твоя Господ за още по-дълбоките видения, които трябва да ти дам. Защото всички Мои братя и сестри трябва да разберат защо небесните звезди падат на земята и Отец Ми свива Небето като свитък...”

След тези Свои думи Исус започна да показва на сърцето ми твърде дълбоки и разтърсващи видения, които е невъзможно да опиша в тази книга, поради дългото време на посвещение и пребъждане, с които трябва да платя цената за тях. Ето защо те са предмет на продължението, което предстои да напиша и подаря на всичките Божии чеда.

А в края на тази първа част се моля на Исус за всеки от вас с думите:

“Господи Исусе! Слънце на живите! Нека от Теб сега излязат благодатни лъчи, та да докоснат и осветят всяко вярно и любящо Те сърце! Моля Те, Исусе! Стани с лъчите Си личен Съветник и Водител на гладните и жадните за Твоята Правда и Светлина! И като ги издигнеш до Себе Си - дай им да познаят знаменията на най-съдбовния печат от Твоята Книга!

Амин и Амин!”

ШЕСТИЯТ ПЕЧАТ НА ОТКРОВЕНИЕТО - II

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Никога не бях подозирал, че съпротивата на дявола против моето посвещение и призоваване от Исус може да се окаже толкова яростна и жестока. Не че досега не съм имал съпротива при писането на пророческо слово. Напротив - всяка книга е като раждане в сърцето ми и то е придружено с болка и пожертвование. Но от оня миг, в който Исус ме наметна със Собственото Си козиняво вретиче и бодлите се забиха в мен, аз разбрах, че остатъкът от земните ми дни ще бъде придружен от всичките вълни на гонение, скръб и утеснение. Ето затова още в началото на това продължение аз споделям с тебе за тази съпротива. Защото тя ще се яви в живота на всяко от Божиите чеда.

През последните дни на духовното ми израстване и общение с Исус очите на сърцето ми се отвориха още повече. И аз разбрах, че цената на Божието познание е толкова по-голяма, колкото по-високо си издигнат, за да наблюдаваш онова, което ти разкрива Исус. Затова сега смея да твърдя, че всички видения, на които Исус ме направи свидетел през годините, са части от една и съща картина. Веднъж - видени отблизо, а втори път - от високо. Това е картина на умноженото беззаконие и всеобщото отстъпление от вярата в Бога. Картина на онова процъфтяващо беззаконно царство, наречено "Великий Вавилон".

Картина, върху която стои справедливият печат на Божията присъда, изречена от ангела, който казва за Вавилон:

"...светлина от светило няма вече да свети в тебе; и Глас от младоженец и от невеста няма вече да се чува в тебе; защото твоите търговци станаха големците на земята, понеже чрез твоето

чародеяние бяха измамани всичките народи. И в него се намериха кърви от пророци и от светии и от всичките заклани на земята...”¹²

Виждаш ли, братко мой, че ако такава е Божията присъда над Вавилон, то днес е времето да го напуснеш. Веднъж и завинаги! И като забравиш за лъскавите му зали и проповедници, както и за перспективното шумолене на пари от църковен бизнес - да погледнеш с очите си нагоре.

Не наляво или надясно, нито пък на изток или запад!

Не! Ти трябва да погледнеш нагоре!

Там, където днес се решават съдбите на всичките човеци и Сам Отец определя мястото на всеки във Вечността. Защото Той не върши делото Си тайно и не крои заговори против никого. Напротив - Сам Отец призовава слугите Си в Небесното Светилище! За да им разкрие вечните Си планове и така да предупреди всяко ухо, което иска да слуша и всяко око, което иска да види. А когато дойде Денят на Гнева Му и този прогнил и мухлясал свят изгори от огъня на Неговата справедливост, то тогава наистина, пак повтарям, наистина няма да се намери ни един, който да Го упрекне, че е мълчал или не е предупредил за идващото горко над нечестивите. Защото тези същите нечестиви днес бързат да натрупат банковите си сметки и да се отдадат на безкраен празник от гуляи и разкошества, за да се намерят дословно в притчата на Спасителя и да чуят твърде късно Божиите думи:

“Глупецо! Тая нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготвил, чие ще бъде? Така става с този, който събира имот за себе си, и не богатее в Бога...”¹³

Как мислиш, братко мой? Какво е правил глупецът в **“тая нощ”**, когато демоните изискват душата му? Дали е наблюдавал звездите на Небесния свод? Дали е паднал на колене пред Бога, та да Му се помоли, казвайки:

“Боже мой! Живея в мрак и мрак пълзи и поглъща душата ми! Трупам богатства в мрака, но не намирам в тях нито Твоя Мир, нито Твоя Път, нито Твоята Светлина! Ето, Господи! Паднал на колене стоя пред Тебе и Ти се моля да ми дадеш общение с Твоите Небесни светила. Защото те са, които

---

¹² (Откровение 18:23-24)

¹³ (Лука 12:20-21)

общуват с Тебе и се радват на Твоето Величие. Те са, които искам да благословя и следвам като Божии знаци, докато Ти се явиш в живота ми и ме вдигнеш при Себе Си!”

Би ли отхвърлил Бог Отец една такава молитва на покаяние и отричане от мрака? Би ли отхвърлил човеци, които простират ръце към Него и светилата Му? Разбира се, че не! Но ето това - да се намериш в общение със светилата Му - ще рече наистина да напуснеш Вавилон. Защото тази жестока и проклета религиозна власт се крепи на човешката алчност и користолюбие, похот и себелюбие. И нека никой човек не бърза да казва на Бога, че е излязъл от Вавилон. Защото от Вавилон човек не може да излезе! От Вавилон може да излезе само Исус! Защото Той е, Който порази в Храма на Отца Си оная мерзост на търговците, която докарва запустение! Той е, Който смърряше чедата на старовременната змия и никак не се уплаши да ги посочи и изобличи! Той е, Който държеше в ръката Си бич и погледът Му се изпълваше с Огъня на Божията ревност! Той е, Който катурна масите на търговците и разпиля сребърниците им! А какво да кажа за днешното безумно поколение, което следва забогатели от търговия и престъпления царе? Какво да кажа за онези помрачени сърца, които се блъскат пред същите гнусни маси, за да купуват и продават със същите гнусни сребърници? Какво да кажа за тези, чиито ръце вдигат високо дежурното дарение и чиито уста бързат да кажат “Амин” преди още наемникът да е довършил мазната си проповед? Ще разберат ли такива, че още тази нощ дяволът ще изиска душата на слугата си? Ще разберат ли такива, че с тяхното сеене и с тяхното “Амин” и те самите са се вързали към тази душа, за да идат след нея и да споделят сетнината ѝ?

О, колко горчива скръб пълни сърцето ми! И как ми се иска да оплача това бездушно и страхливо поколение, родено от проповедите на човешката алчност и превъзнасяне! Защото знаменията, които сега Исус ще разкрие пред сърцето ти, са такива, че всяко сърце трябва да плаче и търси Оня, Когото е изгубило и Канарата, от Която е отстъпило. Затова сега викам към всички ви с ридаещите думи на пророк Еремия:

“Стено на сионовата дъщеря, проливай, като поток, сълзи денем и нощем; не си давай почивка, да не изсъхва зеницата на

окото ти. Стани, извикай нощем, при първото поставяне на стражите; излей сърцето си като вода пред лицето на Господа; издигни към Него ръцете си за живота на младенците си, които премират от глад край всичките улици...”¹⁴

Блажени онези, които плачат с думите на пророка, когато хиляди край тях се заливат от смеха, с който отиват в ада! Блажени онези, които измият погледа на сърцата си със сълзите на своето покаяние! Защото тогава те ще продължат да виждат Небесните звезди. И Отец ще ги обгърне с пречистващите води на Своята Благодат. А колкото до другите, които вече са били хипнотизирани от **“благата, натрупани за много години”** и искат да ядат, да пият и да се веселят, то заради такива сега ще продължи и тази книга. С всичките разтърсващи видения, касаещи онези, които не разпознаха пратениците на Отца, Сина и Святия Дух.

Исус отново беше до мен. И в една от вечерите, когато сърцето ми продължаваше да пребъдва пред шестия печат от Божията Книга, Той изпълни със Святото Си Присъствие стаята ми, като ми каза:

“Укрепи сърцето си! Защото Аз отново съм при теб. И като гледам на вретичето, което положих върху духа ти, забелязвам, че то ти носи много скръб и утеснение. Но при все това ти Ми оставаш Верен и чакаш, за да чуеш Гласа Ми. А този Глас има да ти даде най-дълбокото и най-страшното, което Отец Ми е покрил в Словото Си. И Аз сега ще разкрия пред очите ти останалите белези от шестия печат на Божията Книга. За да видят всичките Ми братя и сестри, че тези белези касаят отстъпилите от Името Ми, които побързаха да се поклонят на дявола за богатствата и одобрението на света. Защото всички вие трябва да разберете що ще рече това, че звездите падат на земята, а Небето се премества като свитък...”

След тези Свои думи Господ протегна ръцете Си и докосна главата ми, а духът ми полетя с Него нагоре. И само след миг очите ми отново виждаха Божието Светилище.

---

¹⁴ (Плачът на Еремия 2:18-19)

I. ПАДАНЕТО НА НЕБЕСНИТЕ ЗВЕЗДИ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Думите, с които Исус ми показва падащите Небесни звезди, бяха за мен дългоочаквани и жадувани. Защото аз преди тринадесет години, като едва проходил младенец, засукал чистото духовно мляко, задълго се спирах над всички апокалиптични пророчества, изречени от Исус или старовременните пророци. Детското ми въображение и стаеният вътре в мен душевен страх рисуваха пред очите ми такива картини, че изпадах в ужас. Представях си как звездите падат на земята и след тяхното падане всичко избухва в пламъци и дим. Какви ли не доводи и аргументи имаше тогава в душата ми? Веднъж - че земята ще бъде сполетяна от метеоритен дъжд, втори път - че ще настъпят страшни космически катаклизми, които ще унищожат всичко живо... Но ако е вярно, че плътта не се ползва от Божиите думи и че всичко в Библията е Дух, то тогава нека всеки от нас да смъмри плътта си. Защото на плътта е дадено да се храни с плодовете на земята, а на духа с плодовете на Духа. И нито плътта ще стане Дух, нито Духът ще стане плът.

Затова нека сега да продължа с думите на моя Господ. Защото в мига, когато пред сърцето ми се яви Божието Светилище, Той ми каза:

“Сега искам да дам на всеки от Моите онази изобилна Светлина на Духа, без която никой няма никак да разбере знаменията на Апокалипсиса. И ти, като си спомниш първите видения, които ти дадох с шестия печат, кажи Ми:

Паднаха ли Небесните звезди на земята?”

“Да, Господи мой! И самото видение, което Ти ми показа, беше твърде страшно. Защото звездите падаха от Небето на земята. А в мига, когато някоя от тях навлезеше в земната атмосфера, тя се превръщаше на неузряла смокиня и като такава падаше на земята...”

“Помисли тогава и нека да помисли всеки от Моите. Не виждат ли очите ви всяка вечер небесния свод? Няма ли по него разпръснати хиляди звезди?”

“Да, Исусе! Всяка вечер небосводът се изпълва със звезди. И това са реалните звезди на космоса, който заобикаля земята. Някои от тях са

планети от Слънчевата система, а други - най-блестящите звезди от далечни съзвездия в нашата галактика..."

"А дали звездите, които всички вие наблюдавате вечер, са толкова малки, колкото изглеждат? И възможно ли е звездите на безкрайния космос да паднат на земята?"

"Исусе! Това е невъзможно! Защото най-близката звезда до планетата Земя е самото Слънце. То е многократно по-голямо от Земята. Какво тогава да кажа за далечните звезди?"

Исус се усмихна на думите ми и продължи:

"А какво да кажеш на Вярното и Истинно Божие Слово, което твърди, че звездите падат на земята и вече не дават светенето си? Може ли нещо много по-голямо да падне върху нещо многократно по-малко от него? И могат ли звездите от реалното физическо творение на Отца да паднат на земята?"

"Не, Исусе! Това е невъзможно!"

"Какво тогава остава за Моите братя и сестри като разбиране? Не е ли това, че да приемат Словото Ми в Дух и Истина? Не е ли това, че да разберат Святата Божия Истина, която им казва, че Слънцето е Христос и Луната е Църквата? И ако Слънцето и Луната са Христос и Църквата, то не са ли тогава звездите Лични светила на Моя Бог и Отец? Не са ли тези, за които Той още при Сътворението каза:

"Да има светлина на небесния простор, за да разделя деня от нощта; нека служат за знаци и за показване времената, дните и годините; и да бъдат за светила на небесния простор, за да осветляват земята; и стана така..."¹⁵

Кои са тогава знаците, които показват времената, дните и годините? Не записа ли именно за тях и Апостолът Ми, като каза:

"За това спасение претърсвах и изследвах пророците, които пророкувах за благодатта, която бе назначена за вас; като издирвах, кое или какво време посочваше Христовият Дух, Който беше в тях, когато предизвестяваше Христовите страдания, и след

---

¹⁵ (Битие 1:14-15)

тях славите. И откри им се, че не за себе си, а за вас, служеха те в това, което сега ви извести чрез ония, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух изпратен от небесата, в което и самите ангели желаят да надникнат...”¹⁶

Ако дори ангелите желаят да надникнат в Посвещението, което Отец Ми дава на слугите Си пророците, то как днес човеците отхвърлят тези Небесни звезди? Как отказват да приемат тяхното свидетелство, при все, че са осветени и вдъхновени от Отца? Как отказват да приемат, че Божиите пророци служат не на себе си, а на цялото Ми Тяло? На кого от земните се е открила Святостта и Силата Господна? И кого от тях Отец е направил да пребъдва пред Престола Му и в Светилището Му? Не пребъдват ли земните в тяхното си земно битие, за да мислят за нещо друго, освен за себе си? Но ето затова сега ще ти покажа звездите, които Отец Ми е създал, както е създал и теб...”

След тези Свои думи Господ протегна ръката Си и посочи към самите Божии небеса всред Святия Хълм на Всемогъщия. Очите ми видяха стотици звезди, които блестяха в силата си. Всяка от звездите беше като самороден диамант, имащ своя особен дар и благословение за човешките чеда. Това бяха уникални служители и тяхното познание за Отца се различаваше във всеки от тях, тъй че пред сърцето ми се разкри не просто многообразната Божия Благодат, но и безкрайно дълбоката и Свята Същност на Небесния Отец. Затова, като погледнах към Исус, казах Му:

“Исусе! Сега разбирам нещо твърде Свято и прекрасно. А именно - че Ти Си Слънцето, понеже на Теб Отец Ти дава Духа без мяра. А тези звезди са Божиите пророци, понеже във всеки от тях Отец е положил уникален и превъзходен път към Себе Си. Но кажи Ми, Господи, как тогава е възможно с тези звезди да се случи видението от шестия печат? Как е възможно да падне нещо, което Отец е направил да стои и да свети?”

В отговор на въпроса ми Исус ме погледна с твърде дълбок поглед, а след това каза:

---

¹⁶ (I Петрово 1:10-12)

“Ако Слънцето и Луната потъмняват, то голямо нещо ли ще е звездите да паднат на земята? Не разбираш ли, че това не е падане пред Божието Лице и в Божиите очи?

Това е падане на звездите единствено в осквернените умове и сърца на богоотстъпниците. Тази е причината самото падане да бъде записано като знамение против нечестивите. Защото може ли да падне онова, което Отец Ми е направил да стои? Могат ли да паднат онези, за които пророкът Ми Даниил записа:

“Разумните ще сияят със светлостта на простора, и ония, които обръщат мнозина в правда като звездите до вечни векове...”¹⁷

Ако обръщаш мнозина в Моята Правда, ти ще светиш като звезда за вечни векове! И въпреки, че ще паднеш на земята, подобно на останалите звезди, то е, за да се изпълни Писанието, че поканените от Отца Ми не бяха достойни, сиреч - не бяха на висотата на звездите, които Отец Ми изпрати към тях.

Кажи Ми тогава и нека Ми отговори всеки от Моите:

Ако поканените не са достойни за Отца Ми, то няма Отец Ми и слугите Му ще са достойни за поканените? Ако поканените са мерзост пред Божието Лице, то не са ли Божиите пратеници мерзост в лицата на поканените? Ако тези, които живеят на земята, имат самочувствието, че са в небесата, то няма ли тогава живеещите в небесата да паднат на земята според измамната гордост на земните? Не стоят ли зад всички земни човеци духове на измама и нечестие, тъй че всички те да се поругаят със звездите на Отца Ми?

Но ти сега виж как ще продължи видението. Защото за това си извикан тука...”

Докато Исус ми говореше, Той вече ме беше приближил до останалите Си звезди. И ето, че само след миг сърцето ми усети твърде силен вятър, който духаше върху мен и всичките звезди. Тогава започнах да падам. Това беше свързано с ужасна болка и скръб. Защото противният вятър буквално разкъсваше гърдите ми и нараняваше сърцето ми. Хиляди

---

¹⁷ (Даниил 12:3)

гласове започнаха да пронизват като непосилен шум ушите ми. Така вътре в себе си усещах как вятърът все повече и повече ме сваляше надолу. И остри и обидни, жестоки и лъжливи хули се вливаха в самия мен. Нещо повече - в един миг усетих как духът ми се вряза във въздушната власт на земята. Аз и звездите край мен се превърнахме в малки и неузрели смокини. А очите ми вече виждаха нещо, което никак не исках да приема. Защото от земята нагоре се издигаше една разлистена и натежала от презрели смокини смоковница. Милиони демони дърпаха смоковницата нагоре, като размахваха усилено крилата си. Ставаше така, че колкото повече аз и звездите падахме надолу, толкова повече демоните издигаха смоковницата нагоре. Така в един миг настъпи среща между нас и смоковницата. А тогава листата на смоковницата зашумяха и всичките онези презрели смокини завикаха против нас, като казваха:

“Паднете на земята, вие неузрели! Защото вкусът ви е кисел и нямате дял с идещото Царство на Христос! Паднете на земята, вие - странни и недоктринални! Защото сте лишени от разум да познавате Истинския Бог и Вечен Живот...”

След думите на смокините вятърът стана още по-жесток и противен, тъй че не просто падахме, но летяхме. Гледах на падането си и мислено призовавах Исус да ми помогне и да спре вятъра, който ме тласкаше надолу. Но моят Господ не реагираше на призива ми. Нещо повече - земята ставаше все по-реална и реална, докато накрая падането ми приключи в пръстта...

Бях не просто сплескан, но напълно смазан и неспособен да се съвзема. Защото по Волята Си Бог ме беше направил участник в най-болезненото и най-страшното от всичките Си видения. Видението, в което падах на земята, поради гонението заради Правдата на Исус! Не чаках дълго за моя Господ. Защото Той, като се сниши от небесата, приближи се до мене и простря ръцете Си над сърцето ми, като отне болката ми. И след това започна да ми говори, казвайки:

“Как си сега, момчето Ми? Добре ли ти е да бъдеш като зелена смокиня? Добре ли ти е да си неузрял, когато толкова много презрели литнаха нагоре и минаха край теб?”

Не знаей защо, но въпреки падането ми вътре в мен имаше огромна Сила от Бога. Защото, като се разсмях на въпроса на Исус, казах Му:

“Добре ми е, Господи! Защото за неузрелия има надежда, че ще узрее, докато за презрелия такава надежда няма. И при все, че паднах, аз знаей, че не съм отпаднал...”

Исус се усмихна и очите Му заблестяха радостно. А след това Той каза:

“Точно така е, момчето Ми. Ти отговори с онези думи, които Аз исках да чуя от тебе. Защото неузрелият може да падне, но не и да отпадне. Докато за всеки презрял съдбата е само една и тя е да даде в сърцето си вход на червея. И при все, че измамата на отстъпилата църква я кара да си вярва, че е Моят узряла смоковница, пак Аз ти казвам, че няма ни един Натанаил всред нея. Защото сърцата на всички презрели смокини са пълни с лукавщина и те никога няма да достигнат до Небето на Отца Ми, а само и единствено до поднебесните места, където се превъзнася облакът на Вавилон.

Виж тогава и разбери, че днес е времето, когато всичките Божии пророци ще бъдат омърсени и отхвърлени от мнозинството, като неузрели смокини. При все, че в теб пулсира Зрелостта и Светлината на Човешкия Син, пак е добре, че се смири и прие да бъдеш неузрял. Защото всеки узрял, който се смирява до неузрял, ще преживее ново зрееие и така ще се поднови в силата си! Но горко на онези, които са презрели! Защото те никога повече няма да намерят връзка с клона, който ги е хранил и държал!

Но ти сега Ми кажи:

Усети ли вятъра, който те духна надолу?”

“О, Исусе! Мога ли да забравя това най-голямо зло, което Ти допусна върху мен? Това беше не просто вятър, но ветрове със стрели, които разкъсваха гърдите ми и нанаяваха сърцето ми. И аз знаей, че всяка от Небесните Ти звезди е преживяла голяма скръб и болка, когато е падала на земята. Но явно, че това е да се научим да носим Твоето козиняво вретиче. Защото, при все, че Ти ни даде достъп до Святите и чисти обиталища на Отца и ни издигна високо при Себе Си, пак за мнозината ние

си останахме земни и недоктринални. Ето затова против сърцата ни дойдоха тези ветрове...”

Исус погали главата ми и отново каза:

“Иди и дай думите Ми на всичките Ми братя и сестри. Иди и им кажи онова, в което сега те посвещавам. Защото не е страшно вятърът да духа против тебе! Тогава ти си против вятъра и вятърът е против тебе! Но истински страшното е вятърът да духа зад тебе и ти да препускаш натам, накъдето духа вятърът!

Да, казвам ти! Това е истински страшното и ужасното!

Затова нека сега да те заведе, за да покажа на сърцето ти онези видения с ветровете на лукавия, с които всеки от разумните ще разбере защо Моите звезди падат на земята...”

II. ВИДЕНИЯТА С ВЕТРОВЕТЕ НА ЛУКАВИЯ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Паднал на колене пред моя Господ и Спасител аз сега се моля за твоето сърце. За да бъде внимателно и искрено, смирено и чисто, та да разбере всичките думи на Вечен Живот, които излизат от устата на нашия Господ. Защото този свят не е наш дом и тук ние сме само пътници. Главният въпрос пред един пътник е в избора на пътя, който да следва. Днес на земята има много пътища. Едни от тях са удобни, понеже им липсва съпротивлението. Те слизат надолу и по тях човек не просто върви, но препуска като атлет на състезание. Горко на оня човек, който посещава събранията на подобни атлети, понеже сетнината му ще е далече по-долу. Но когато искаш да тръгнеш не просто по някои от пътищата, но по Пътят, то тогава се пригответи да пострадаш по плът. Защото дяволът няма да те остави да си отидеш от властта му просто ей така. И въпреки, че ти ще заложиш на своята чиста и искрена вяра в Бога, то противникът ти ще заложи на това, което Отец е допуснал да има, а именно - съпротивленията на всичките неспасени и помрачени човеци край теб. Било в дома ти или на работата ти, било в града, който живееш или някак издалеч - такива човеци ще те преследват с едно яростно гонение, за да станеш отново един от тях. Но ти си припомни какво гласеше псаломът и как Божият молител заяви против такива:

“Докога, всички вие, ще нападате на човека за да го съборите като наведена стена и разклатен плет? Съветват се само да го тласкат от висотата му; обичат лъжата; с устата си благославят, а в сърцето си кълнат...”¹⁸

Моля те да забележиш двата духовни нюанса, които Исус ми показва и във видението с падането на звездите. От една страна - Божиите звезди светят и са горе, но от друга - те падат на земята като неузрели смокини. Така е и в думите на псалома. От една страна - човек има висотата си, сиреч, духовното си издигане от Бога, но от друга - в очите на нечестивите той е като наведена стена и разклатен плет.

---

¹⁸ (Псалом 62:3-4)

Ти знаеш ли от какво се навежда една стена и се разклаща един плет? Не е ли това от многото ветрове на лукавия? И не затова ли милостивото Сърце на Исус отново ме призова във видения, за да се укрепя твоята вяра? Аз искам да благодаря на Този чудесен Бог, Който не те е забравил и никак не те е оставил, но отново и отново те докосва, като ти изпраща Небесни послания, за да устоиш. Защото Исус, като ме въздигна нагоре, посочи на сърцето ми и самите ветрове на лукавия, които духаха против Божиите звезди. И тогава ме попита:

“Как мислиш? Не е ли Вавилон твърде ужасен в активността си? Не стигат ли ветровете му твърде високо?”

“Да, Господи мой! Именно това е нещото, което не мога да разбера...”

“Спомни си тогава писаното за греховете на Вавилон. Защото Отец Ми, като се обърна към всичките Си чеда, посочи блудницата чрез пророците Си и заповяда:

“Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха дори до небето, и Бог си спомни нейните неправди...”¹⁹

И сега, за да разбереш както ти, така и всички Мои, кажи Ми:

Кога ти си спомняш за нещо, което си забравил за дълго време?”

“Исусе! Когато нещо не е пред очите ми, аз го забравям. Но после, когато то се яви пред очите ми, аз си спомням за него...”

“Какво тогава се е явило пред очите на Бога, та Отец Ми да Си спомни за блудницата и за всичките ѝ неправди? И какво са тук очите на Отца Ми? Не са ли Неговите пророци?”

“Така е, Исусе!”

“А какво ще стане, когато очите на Отец Ми бъдат нападнати от силен вятър? Какво ще се случи, когато помрачени и проклетите земни царе заявяват против Божиите зеници, като ги наричат “нечестиви” в събранията си? Не стига ли тогава грехът на такива до Небето? Не стигнаха ли така до Небето и греховете на всичките пастири, които те гонеха и продължават да те гонят? Няма ли точно

---

¹⁹ (Откровение 18:4-5)

тогава Отец Ми да Си спомни за всичките мерзости и престъпления на разгонената блудница? Защото, ето, ветровете не просто дразнят зениците на Отца Ми, но натрупват неизчерпаем Гняв и ярост против всички, които останаха в блудницата Вавилон.

И ето затова сега казвам на Верните Си:

Последвайте Ме във виденията, които ще разкрия на слугата Си! Защото още малко и Отец Ми ще излее чашата на Гнева Си. Тогава всички онези, които посяха ветрове, ще пожънат бури...”

След тези думи Господ ми показа и първият от ветровете на лукавия.

1. ВЯТЪРЪТ НА ЗАВИСТТА И ЗЛОБАТА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Смея да твърдя пред тебе, че този е вятърът, от който моето сърце преживя твърде голяма скръб и утеснение. Когато погледна назад в живота си и видя всичкото страдание, което ми дойде от духането на този вятър, аз падам на коленете си пред Бога и Отца и Го призовавам, казвайки:

“Отче мой! Защо Си ме направил толкова различен? Защо ми даде толкова много от Небесните Си съкровища, та да ставам съблазън и препънка на мнозина? Защото, ето, човеците, които хвърлят луди пари, за да завършат теология в някой американски институт и да намерят познание за Тебе, никак не могат да приемат, че Ти говориш на избраник по Твоята Воля. Такива, като изпълват устните си със завист и злоба, казват на другите край тях:

“Само на тоя ли Господ говори? Не говори ли и на нас? Откъде накъде у един недипломиран ще се намира такава мъдрост и познание, каквато ние не можем да придобием и за години? Откъде накъде той ще напише осемдесет книги за четири години, а ние ще имаме само по няколко статии във вестниците? Ах, не можем да го понесем това!”

Моля Те, Отче мой! Ако Ти е угодно, дай и на тях! Моля Те, Боже! Направи мнозина да бъдат Твои пророци и тури Духа Си на тях! Аз ще бъда най-щастливият, ако Ти сториш това!”

Но знаеш ли, братко мой, как ми е отговарял Отец, когато Го помоля с подобна молитва? Той е погалвал нежно сърцето ми с Духа Си и ми е казвал:

“Аз зная кого съм избрал и защо съм го избрал! И на никой от завистливите и злобните няма никак да туря Духа Си. Защото днес виждам мнозина нечестиви сърца, които искат Маслото на Духа Ми, но само, за да Го продадат на пазарището Вавилон! Те никак не могат да разберат, че изборът на Бащата върху чедата Му е избор от Сърцето Му! Не избор по ръст и благоволение от човеците, не избор по образование и богатство, не избор по тупане в гърдите и собствено препоръчване, но само и единствено избор от Сърцето

Ми! Имат ли онези, които те мразят, Сърцето Ми? Имат ли Любовта да дават даром? Имат ли смелостта да се възправят против лукавия? Имат ли ревността да говорят и живеят Истината?

Аз не просто няма да туря на тях Духа Си, но ще ги направя да избезумеят в нечестието, за което са посочени! Защото колкото повече завист и злоба дойдат против теб, толкова повече ще изливам в сърцето ти! Защото Аз съм те познал преди още да си бил образуван в майчината си утроба. И като съм начертал Пътя в сърцето ти - поставил съм те за препънка на гордите и съблазън на високоумните. Тъй че гордите да се спънат и паднат. И като паднат - да не станат. Тъй че високоумните да се съблазнят и да отстъпят. И като отстъпят - да не се върнат. Защото са били родени в сърцата си от оня, който всякога е бил дим в ноздрите Ми и предмет на гнева Ми..."

В този миг съм знаел, че ако има дух под Святите небеса, който Отец да мрази с цялата Сила на Сърцето Си, то това е духът на Корей. Духът, който някога въставаше против Моисей, а днес въстава срещу последните Божии зеници на земята... И ето този е духът, братко мой, който Исус първом разкри пред очите ми. Не че не бях го виждал или не бях станал свидетел на осъждението му, което описах в книга. Но тук, във видението, Исус ми показваше духът на Корей в неговата цветуща сила на земята. Затова нека премина към самото видение.

В мига, когато Исус ми показва духа на Корей, аз го видях като един, от когото извираха силни демонични струи. Този дух стоеше в поднебесните места, седнал на златен трон. И като гледаше с вълчите си очи против звездите на Бог Отец, простираше ръцете си към земните жители, като викаше:

"Явете се, всички мои! Явете се, за да въздадете от яростта ми на тези звезди! Защото тези са, които дразнят и подкопават устоите на нашето царство!"

Ето, че след призива му се появиха стотици хиляди демони. И като размахваха крилата си, стрелваха се към земята, за да му доведат най-злобните и най-завистливите измежду човеците. Така пространството

около духа на Корей се напълни с поклонници. А самият копой на Луцифер се изправи от трона си, като казваше на събраните:

“Можете ли да понесете в сърцата си, че има човеци, които твърдят, че Бог лично им говори? Можете ли да понесете в сърцата си, че те се имат за по-специални от вас? Можете ли да понесете в сърцата си, че Бог говори на тях, а не говори на вас? Можете ли да понесете в сърцата си, че такива наричат себе си “пророци” и се превъзнасят над Божието паство, като презират неговите лидери и помазаници?”

Тъмните демонични струи вече изпълваха сърцата на събраните. И те побързаха да ревнат в един глас:

“Не можем да понесем това и няма никога да го понесем. Затова сега ще свалим самозванците от мястото им...”

След тази декларация множествата на Корей вдигнаха гневните си погледи нагоре. Само след миг от устата на човеците излезе твърде силен вятър, който нападна на Божиите звезди. А тогава светилата, блъскани от вятъра, започнаха да падат към земята и това доведе множествата до възторг. Гледайки на падането на Божиите звезди, мнозина от човеците ръкомахаха и крещяха, като казваха:

“Нека това да е поука за цялата църква на Исус. Защото сам бог от небесата отсече самозванците и зачете молитвите ни. О, благодарим ти, боже! Ти си свят и говориш във всички ни, понеже целият ти народ е свят и ти нямаш нужда от пратеници, след като духът ти е във всички нас. О, алелуя, алелуя, алелуя!”

Погледнах на вълчото лице на Корей и в този миг знаех, че това е най-щастливото лице на демон в тъмното царство. Той наистина беше успял. Нито един от покварените и извратените никак не беше изпитал сърцето си, та да види, че е пълно със завист и злоба. Нито един от нечестивите не беше проумял, че където има Слънце и Луна, там има и звезди. Нито един не беше вникнал в Исусовата притча, че Небесният Отец изпраща слугите Си, за да повикат поканените на сватбата. И това наистина беше твърде страшно. Защото всичките тези хора, ненадмогнали завистта и злобата в сърцата си, не можеха да се радват на Небесната Светлина в звездите, но само и единствено - да хвърлят укори, хули и

проклетия върху Божиите избрани. Те никак не бяха разбрали, че никой от Божиите пратеници не искаше нито слава, нито постове, нито заплата за себе си, но само и единствено - почит и преклонение пред Отца на светлините. Затова и аз, като гледах с наскърбено сърце на всичката им злоба и нечестие, обърнах се към Господа, като Го попитах:

“Исусе! Какво да кажа на братята и сестрите си? Как да им обясня, че не говоря от себе си, нито се превъзнасям, но следвам и слушам Твоя Глас? Как да ги накарам да повярват, че просто съм посочен, за да им слугувам и да ги подкрепям в живота на вяра? Как да ги убедя, че Ти Си Пътят, Който те трябва да следват, а аз съм просто пътепоказател? И как изобщо да се преборя с вятъра на човешката завист и злоба?”

Исус ме погледна с очи, които бяха пълни със сълзи. А след това ми каза:

“Човешките сърца са страшно болни! В тях има твърде много грях и нечестие и малцина са онези, които искат да се откажат от духа на света и от живота на греха. Ако Аз не бях изпратил слугите Си в мрака на света, то в Деня на Страшния Съд мнозина биха Ми крещели:

“Защо не изпрати слугите Си, та да ни опазиш от лукавия и да ни просветиш? Защо предварително ни обрече на мъки в огненото езеро?”

Но понеже Аз изпратих слугите Си в мрака на света, то днес мнозина Ми крещат:

“Отсечи го този, Господи! Понеже той твърди, че Ти лично му говориш!”

Какво тогава да сторя с вас, роде на грешници? И докога да ви търпя? Защото делата ви сами говорят, че за нечистия всичко е нечисто! Било, че ви изпратих слугите Си - останахте нечисти и не ги приехте! Било, че не бих ви ги изпратил - бихте погинали в греховете си! Твърдите, че Ме познавате, а с делата си се отричате от Мене и Ме пробождате в сърцата си. Но ето това е проклятието от Отца Ми върху рода на нечестивите! Защото те всякога ще се учат, но никога няма да стигнат до познаване на Истината. Всякога

ще искат да се изправят, но ще се препъват в злото като баща си. Защото очите им са помрачени и сърцата им не знаят Пътя на Мира. Затова сега устата Господни се отварят и праведни думи излизат от устата Ми:

Вярата ви в Мене е дар от Моя Бог и Отец! Който познава Мене, той ще познае и слугите на Отца Ми! Който не познава Мене, той не е от Моите и няма никак да разпознае слугите на Отца Ми! А Аз никога не съм искал да убеждавам нечестивите Кой съм и кои съм изпратил! Това е чест и привилегия на Отец Ми в Деня на Неговия Страшен Съд! Който е вярвал в Мене - нека продължи да вярва в Мене и да пази дара на вярата в сърцето си. Защото Аз ще го умножа с пророческите послания, които ви изпращам. Който не вярва в Мене, но е повярвал в човеци и демони - нека продължи да вярва в човеци и демони. Защото не друг, но Отец Ми го е лишил от дара на вярата. А кой е оня, който би търсил сметка на Всемогъщия защо Той приема едни, а отхвърля други? Това, несъмнено, ще е роденият от духа на Корей, който има в сърцето си нечестивата дързост да съизволява с Бога и с Неговия Суверенитет. А на такива огненото езеро е съвсем справедлива отплата..."

След тези последни думи Господ ме въведе във видението с втория от ветровете на лукавия.

2. ВЯТЪРЪТ НА ЧОВЕШКАТА АЛЧНОСТ И ИЗМАМА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз няма да престана да се обръщам така към теб. И във всяка глава от пророческите книги, които пиша, винаги ще наблягам на това, че те чувствам като скъп брат и верен приятел. Защото кой друг да устои днес против ветровете на лукавия, освен оня, който слуша Гласа Господен и пребъдва във вярност и приятелство с Божиите слуги? Кой друг да превъзмогне над всичката измама, ако не оня, който с делата си е показал, че Словото на Отца е по-скъпо от живота му?

За изминалите години Исус ми даде да преживея не просто щастие, но блаженство от приятелството и верността на една шепа искрени и чисти Божии чеда. Живеейки на ръба на оцеляването, те никога не спряха да благославят нашето служение и така да засвидетелстват на цялото Небе, че пророческото слово е станало в тях Дух и Истина. И днес, когато имам привилегията да вкусвам от плода на тези хора, аз падам на колене пред моя Бог и Отец и Му казвам:

“Святи мой Отче! Всемогъщи мой Боже! Благодаря Ти, че Ти ми прибави верни и истински братя и сестри! Благодаря Ти, че въпреки силния вятър против душите и сърцата им, те устояха и не се огънаха. И това е свидетелството, че Ти наистина ми прибави скъпоценни камъни, според както ми се обеща в Твоя призив преди години. Аз сега се радвам, Отче мой! Защото сърцето ми гледа на кристалната чистота и твърдост на тия, които Ти ми прибави. И като гледам на тях - разбирам, че те са по-ценни от чакъла и шлаквата на целия свят...”

Разбираш ли това, братко мой? Разбираш ли, че онова нетленното вътре в тебе е причина за моята радост? Разбираш ли, че от многото ветрове на дявола, които духат против Божиите звезди, ти си успял да превъзможнеш над най-страшния и ужасния за земните човеци? И този е вятърът, който сега Господ Исус ще разкрие пред сърцето ти. За да видиш духовете, които си победил, и измамата, от която не си се огънал.

Господ Исус отново беше до мен. И като вдигна ръката Си и посочи напред, каза ми:

“Виж сега онези двама началници на мрака. Защото те са, които създават твърде силен вятър против Божиите пророци. Те са, които през годините духаха против сърцето ти и душата ти, желяейки да ограбят мира ти и да прекършат призванието ти. И при все, че беше нараняван твърде жестоко от тях, ти никак не отпадна, но се закрепил в Мене. А заедно с тебе се закрепиха и онези, които Аз ти прибавих...”

След думите на Господ очите ми вече виждаха самите началници на Злото. Те стояха, седнали на златни тронове един срещу друг, а в пространството между тях се образуваше силен вихър от въртящ се вятър. Ставаше така, че за онзи, който е тръгнал по пътя на вярата, не съществуваха друга възможност, освен да премине през техния вихър и да бъде изпитан доколко силна и чиста е вярата му в Бога. Тези началници стояха в поднебесните места и техният въртящ се вятър сновеше насам натам като торнадо и завличаше в себе си всеки, който му попадне. И ето, че Исус хвана ръката ми, като ме приближи до самите началници, за да ги видя отблизо. Така видях, че единият началник беше духът на Мамон, който е императорът на светското богатство, а другият началник срещу него беше духът на Ваалфегор, който е императорът на плътската похот и страст. От сърцата на двамата излизаха твърде силни демонични струи, като тези на Мамон свистяха отляво, а тези на Ваалфегор - отдясно. Именно демоничните струи и собственото им свистене създаваха този въртящ се вятър. Забелязал специфичната изява на двамата, аз попитах Господ:

“Исусе! Как да разбирам духането на тези двамата? Защото Мамон духа отляво, а Ваалфегор - отдясно?”

В отговор на въпроса ми Исус каза:

“Разбирай го така, сякаш, че ти самият си поставен под атаката им. Защото атаката на Мамон винаги е била отляво, сиреч, откъм сърцето. И когато в сърцето влязат неговите стрели, то тогава и вярата е била подменена с измама. Колкото до атаката на Ваалфегор отдясно, то я разбирай така, че това е атака към силата на вярващия, сиреч, към десницата му. Това е атаката на плътските

страсти, съблазни и изкушения, които връзват духовната сила и поробват човека в примката на греха...”

Отново гледах към двамата началници и още веднъж разбрах, че пътят към Небето няма да бъде лесен за никого. Но това не беше достатъчно за моето разбиране. Затова, като посочих двамата началници, отново попитах Господ:

“И все пак, Исусе! Как да разбирам това, че тези двамата действат заедно и в съгласие? Как да разбирам общият вятър, който те създават с активността си?”

Слушайки въпроса ми, Исус отговори, като ми каза:

“Разбирай този общ вятър така, щото да проумееш, че Мамон и Ваалфегор са зависими един от друг. И успеха на единият води до успеха на другия. Затова нека сега ти покажа и самото видение с вятъра, който тези духове създават...”

След думите на Исус видението имаше ново развитие. Защото Мамон, като погледна нагоре и видя Божиите звезди над него, вдигна златната си ръка, като извика със силен глас:

“Нека се явят всички мои! Нека се явят най-усърдните ми служители при мене. Защото звездите над главата ми теглят с примера си и светлината си, а това е убийствено за нашето велико царство...”

След думите на Мамон край него се явиха стотици хиляди демони. И като следяха движенията на златната му ръка, размахаха крилата си и се стрелнаха в земните места, за да му доведат най-сребролюбивите измежду човеците. Така, само след миг, пространството пред духа на Мамон се изпълни с поклонници. И те, като развяваха в ръцете си пачки с долари, гръмка викаха:

“Просперитет, просперитет! Благодарим ти, боже!”

Дочул възгласа им, Мамон се изправи от трона си. И като вдигна златната си ръка и посочи към Божиите звезди, които стояха далече по-горе от него, извика на поклонниците си:

“Как може да искате просперитет от мене, след като търпите онези, които хвърлят укор върху вярата ви? Ето, вижте ги само! Те отричат църковния бизнес! Те не искат богата и просперираща църква! Те не искат

църквата да превземе света за Исус! Аз няма да ви дам просперитет, докато не ги свалите под мене! Защото тези отгоре дават даром книгите си и се отричат от благословението на търговията! Те дори смеят да твърдят и проповядват, че вие сте търговци в Храма, като забравят притчата за мнасите, която ви изговорих някога. Кажете ми тогава! Искам ли аз, вашият господ, бедна и слаба църква? Този, който някога позлати Соломон и въздигна царство от слава и великолепие, иска ли ви бедни!”

Вятърът от сърцето на Мамон беше толкова силен, щото нападна на сърцата на поклонниците. И те, като стиснаха още по-силно пачките с долари в ръцете си, закрещяха:

“О, господи наш! Всичко ще сторим за тебе! И онези, които са се превъзнесли, като звезди, няма никак да успеят. Защото ние сме твоята просперираща църква. Ние ще убедим всичките човеци, за да зложат на богатството, понеже е от тебе. Понеже без богатството няма никак да достигнем с благовестието до всичките народи и езици...”

Дочул възлиянията на поклонниците си, Мамон усили още повече вятъра си. И като простря към тях златните си ръце, отново извика:

“Нека се приближат моите търговци. И нека научат всичките човеци, че Божието трябва да бъде продавано. Защото само оня, който купи Божието, може истински да го оцени и да го пази. А сега свалете тези противни драскачи и хулители. Защото те са, които искат да осуетят просперитета на църквата...”

Демоничните струи от сърцето на Мамон вече бяха твърде ужасни. Защото всичките сърца мигом бяха запокитени към Ваалфегор. И той, като насочи вятъра си към поклонниците, от своя страна вече им казваше:

“Прокълнете онези горе. Свалете ги долу. Намерете против тях всякакви причини. Както те ви хулят, така и вие ги похулете. Както те петнят почтеното ви име, така и вие ги опетнете. Защото само така ще ви бъде добре на земята. И аз никак няма да ви забравя. Защото вие сте “плътта” Христова, а онези отгоре са петна и позор!”

В този миг след възгласа на Ваалфегор цялото множество поклонници се въртеше от ужасния демоничен вихър на измамата. Самият вихър започна да излиза от устата и сърцата на поклонниците, тъй че нападна

Божиите звезди. И те, като се олюляха, започнаха да падат към земята. А това предизвика шумен възторг, тъй че хилядите крещяха в измамата си против падащите звезди, като казваха:

“Нали бяхте много духовни? Нали уж Бог ви говореше? Защо тогава никой не ви вярва? И защо ви следват само по една шепа повърхностни християни? Но ето това падение ще дойде върху всички шарлатани и еретици, които се опитват да препънат църквата...”

А други, като размахваха пачките си, важно казваха:

“Търговия и просперитет! Църковен бизнес и библейска икономика! Такива са десетте мниси на нашия господ! Който търгува с тях, той ще спечели! А който спечели, той ще служи за пример на благословение! Защото ние сме чеда на Авраам! И освен от просперитет, нямаме нужда от нищо друго!”

Рядко пред сърцето ми се беше разигравала толкова гнусна и противна гледка. Защото хилядите, обладани от вятъра на лукавия, нямаха нито разум, нито мъдрост, нито дори капчица съвест, та да проумеят, че самото им събиране беше сатанинска оргия, много по-гнусна и извратена от оргиите на древните Содом и Гомор. И като си помислих, че подобни оргии се разиграват не само във видението, дадено ми от Исус, но и във всичките църкви, изповядващи просперитета, аз никак не можах да се сдържа, но паднах в нозете на моя Господ, като Му казвах:

“Спасителю Исусе! Моля Те за милост върху тези хора! Направи ги да Те познаят! Възвърни ги към Истината, Боже! Защото тези два духа ще ги въртят във вятъра си, докато ги унищожат и отнесат със себе си в ада...”

За втори път върху Лицето на Исус аз виждах сълзи. И Той, като докосна с ръка очите Си, взе една от сълзите Си в дланта Си. А след това ми каза:

“Изпий тази сълза! Защото съдбата ти е да носиш плача на Господ в сърцето си. И съдбата на всичките пророчески книги, които ти дадох, е да бъдат Господното оплакване за идещото горко над блудните и над отстъпилите...”

Погледнах на сълзата, която блестеше като бисер в дланта на Исус. След това, като подложих шепа, взех я от Исус и я поднесох към устните

си. Самото вкусане на сълзата разплака цялото ми сърце. Защото тя беше твърде, твърде горчива. Тя беше огромната, страшната и неизразима Божия Скръб за това погиващо и извратено поколение, заслепено от богатствата на дявола и от съблазнителните проповеди на всичките му служители. Така аз стоях в нозете на Исус и дълго ридах за грешните, докато усетих как в очите ми нахлу пречистващата Съвършена Сила на покаянието и смирението. И ето, че Господ се наведе над мене и на Свой ред подложи шепата Си над очите ми. А тогава в Господната шепа паднаха две сълзи, като съвършено подобие на тази, която бях изпил. И Господ, като посочи сълзите в шепата Си, тихо ми каза:

“Някога един Господар даде по една мнаса на всеки от десетте Си служители. След това замина на дълъг път в чужбина. И когато Си дойде, поиска да прегледа сметките на слугите Си. Тези, които бяха приели мнасите Му по Дух, протегнаха шепите си. Тогава Господарят видя в тях Собствените Си сълзи в Милостта Си и в състраданието Си към човешкия род. И като въздигна служителите до Себе Си, направи ги да заблестят със Светлината и Славата Му. Но оня, който беше приел мнасата Му по плът, показва всичкото си благосъстояние и натрупани богатства, като Му рече:

“Ето Твоята мнаса, Господарю! Аз я пазех, скътана в коприната на моята праведност. И чрез Името Ти се обогатих чрезмерно, като натрупах много. Но понеже знаех, че Си строг, не посях Твоята мнаса в нищо друго, освен в собственото си благополучие...”

Как мислиш? Какво ще стори Господарят ти с този слуга? Какво ще сторя с онези, които призовах да проповядват покаяние в Моето Име, а те побързаха да се обогатят с човешката измама и нечестие? Какво ще сторя с човеците, които никак не разбраха, че чистата Божия сълза е мнасата, която трябва да умножат, за да се яви поколението на праведните? Няма ли, според истинните Ми думи, да посоча богатшите и първенците, а след това да заповядам:

“А ония Мои неприятели, които не искаха да царувам над тях, доведете ги тука и посечете ги пред Мене...” ²⁰

---

²⁰ (Лука 19:27)

И ето, устата на твоя Небесен Цар се отваря, за да произнесе присъда против всичките църковни богаташи, първенци и търговци. И на всички тях сега казвам думи, които запечатвам с кръвта Си за Деня на страшния Съд:

Вие, Мои неприятели, не поискайте да царувам над вас!

Вие не пожелахте да царувам във вас!

Вие взехте Святото Име на Човешкия Син и измамно се нарекохте с него, само за да се обогатите и да живеете леко във времената на скръб, болка и гонение.

Вие се поругахте с чистите сълзи на Господаря си и никак не ги умножихте, та да обръщате човеците към идещото Небесно Царство. Вие приехте в сърцата си оня измамен образ, който Отец Ми най-много мрази и който ще порази в Гнева Си! Защото това е образът на търговеца! Образът на тоя, който дава Божието срещу пари! И срещу пари иска да даде на сиромаша утехата му!

Махнете се от Мене, вие проклети!

Махнете се от Мене, вие помрачени!

Махнете се от Мене, вие рожби на змия и ехидна!

Бъдете посечени - отсега и довека! Бъдете посечени и нека всичките ви богатства и пари изгорят в пояждащия огън на Гнева Ми! Бъдете посечени и нека всичките ви титли станат като плява и всичките ви постове - като паяжина! Защото вашето беззаконие е вечно беззаконие и хула против Святия Дух на Отца Ми! Хула, която няма да се прости нито в този свят, нито в бъдещия! Треперете и ридайте поради бедствията, които идат върху вас. Защото колкото добре сте живели в този свят, в толкова по-голям огън ще горите в цялата вечност. Защото Отец Ми, Святият, брои както сълзите на сиромаша, така и парите на богаташа. И ако сълзите не ги докосва огън, то парите ви и сърцата ви ще погинат в огъня. Аз, Господ Исус, изрекох с устата Си това!"

3. ВЯТЪРЪТ НА ЧАРОДЕЙСТВОТО

Братко мой! Верни ми приятелю!

Ето, че преминавам към последното от виденията с ветровете на лукавия. И тук, със стопроцентова сигурност и убеждение изявявам пред тебе, че този е най-страшният и най-свирепият вятър против душата ми и сърцето ми. Защото оня, който създава вятъра на чародейството, е духът на Езавел.

Когато Исус започна да води сърцето ми по високите и неизследими места на Святия Дух, Той първом насочи цялото ми усърдие и посвещение именно в разбиването на преградите и бариерите, които началствата и властите на нечестието поставят пред Божиите пророчески служения. До оня момент, аз по-скоро бях като слепия Вартимей. Вървах с Господ, но се опирах на една дървена тояжка, като я размахвах пред себе си и си вярвах, че плаша духовете на Злото. Тогава и книгите, които пишех, бяха различни от тези, с които днес Исус вдъхновява сърцето ми. Това бяха по-скоро книги на моето израстване и опипване на духовните реалности, но не и здрава, помазана и Свята връзка с Бога.

А можеше ли да бъде другояче, след като все още бях слепец?

Разбира се, че не!

Но ето, че дойде миг, когато ангел от Господ се яви пред мене. И очите ми прогледнаха, а аз хвърлих тояжката и вместо нея започнах да държа ръката на Исус. Така духът на Езавел беше първият реален дух, който Исус ми даде да осъдя и да посека с Божия Пророчески Меч.

Може би ще запиташ:

“Защо, след като я посече, тя не загина?”

Напротив, братко мой! Езавел загина! Тя никога не може да има власт над сърцето ми или устните ми. Нейният проклет грим на теология и плътски молитви никога повече не може да ме победи и омае. Но ако този дух загина в моя живот, той остана активен в живота на мнозина други. И като започна да използва устните им за нечестиви възлияния и молитви, отново и отново напомняше и все още напомня за себе си. Гледайки на пораженията, които този дух оставя върху сърцата на човеците, аз

многократно молех Господ да ме въоръжи още повече против Езавел. Така се родиха прекрасни пророчески видения. Видения с Пътя на пророк Илия до потока Кисон и върха на Кармил. Видения с Йоан Кръстител и дъщерята на Иродиада. Видения, с които Господ ми даваше да въртя Божия Меч все по-усърдно и точно, за да поразявам най-жестоката власт на Вавилон. Но ето тук се спирам, за да падна на коленете си и да отдам Славата на моя Господ Исус Христос. Защото видението с вятъра на Езавел, което Исус показва пред очите ми, беше твърде дълбоко и изпълнено с ново знание и откровение за сърцето ми. Затова нека сега ти кажа с какви думи Исус ми разкри духа на Езавел и нейният вятър. Ето какво ми каза Той:

“Сега ще ти дам да видиш духа на Езавел в неговата най-мерзостна роля за покваряването на последните поколения на земята. Защото ако има вятър против Божиите звезди, който да е най-силен и успешен, то това е вятърът на чародейството. Нека видението, което сега ще ти дам, да не плаши и ужасява никой от Моите. Защото всеки от Моите съм направил не просто победител, но повече от победител над лукавия. И това направих именно чрез пророческите видения, с които посещавах и ще продължа да посещавам сърцата ви. А сега виж това, което ти показвам...”

След думите на моя Господ пред очите ми се появи видение. Аз виждах чародейката Езавел, седнала на златен трон в поднебесните места. От цялото същество на този дух се излъчваха демонични струи, но както винаги най-силната ѝ власт беше в самите ѝ очи и в грима, положен върху тях. Високо над духа на Езавел и този път блестяха Божиите звезди, а самата Небесна Светлина, излъчвана от светилата, дразнеше чародейката. И ето, че Исус вдигна ръката Си и ми даде знак да внимавам. А тогава във видението се случи знамение. Защото пред духа на Езавел се яви самият Сатана. И падналият херувим, като размахваше нервно крилата си, започна да ѝ говори, като казваше:

“Не виждаш ли онова, което става над теб, Езавел? Не виждаш ли звездите, чиято светлина бode и измъчва очите ми? Нима ще оставиш нещата така? Нима ще оставиш Йеова да ражда чрез пророците Си Образа на Сина Си в сърцата на човеците?”

Духът на Езавел побърза да се наведе пред Луцифер и започна да му говори, като казваше:

“Ах, господарю мой! Всемогъщият е станал твърде активен в това последно време. Онези над нас имат голяма сила, понеже в сърцата им е Самият Христос, Който е Семето на Йеова. А ти знаеш, че когато Той реши да роди Образа Си - няма сила, която да Му попречи...”

Думите на Езавел ядосаха Сатана. И той, с разтреперан глас ѝ каза:

“Ние ще заложим на онези, които нямат Образа на Йеова. Да, казвам ти! И ти си, която трябва да усилиш вятъра си против Неговите звезди. Но ето затова ти е необходимо моето семе. С него ти започни да раждаш мнозината, които ще ти изпратят...”

След последните думи на дявола се случи нещо твърде гнусно и отвратително. Защото Луцифер извади от мантията си златна чаша. И като започна да еякулира в нея, пълнеше чашата със собственото си семе. След това подаде пълната чаша на Езавел, като ѝ казваше:

“Днес на земята имам много човеци, които нямат Образа на Йеова в себе си, но затова пък имат постоянния стремеж да раждат другите с Писанието, без да са родили себе си. Точно те са моят последен коз в това последно време. Ти сега ги призови при себе си и ги научи да блудстват и да ядат идоложертвено. И като напълниш сърцата им с моето семе, направи ги като полови органи на Злото. Защото те ще бъдат моите духовни осеменители сред човеците. И в тях ще действа непрестанно страстта ми да зачеват. Защото семето в тази златна чаша, е моят прочит на Писанието. И някой непременно трябва да изстреля това семе в празните утробы...”

Луцифер говореше с такава похот и сласт на Езавел, щото последната потрепери от вятъра в гласа му. И като му се поклони отново, каза му:

“Ще сторя всичко по волята ти, господарю мой! И резултатите няма никак да закъснеят...”

След последните думи на Езавел Луцифер размаха плавно крилата си и се отдалечи от нея. А чародейката, като вдигна в ръцете си златната чаша със семето на лукавия, извика с твърде силен глас, като казваше:

“Съберете ми всички, които нямат Образа на Йеова, но въпреки това се наричат Негови. Защото е дошло времето за раждане, каквото не е имало по земята...”

След думите на чародейката пространството около нея се изпълни с неизброими множества от религиозни демони. И те, като слушаха с трепет гласа ѝ, размахаха крилата си и се стрелнаха към земните места, тъй че твърде скоро ѝ доведоха огромно число поклонници. Видът на поклонниците потресе сърцето ми. Това бяха голи човеци, които, независимо от пола си, имаха в духовните си естества духовни полови органи за осеменяване. И ето, че при вида на огромното множество Езавел се усмихна. А след това, като вдигна златната чаша с ръцете си, извика твърде силно:

“Готови ли сте да родите чедата в благовестието на вашия господ? Готови ли сте да се молите непрестанно, докато се изобрази вашия господ в сърцата на човеците?”

Дочули гласа ѝ, хиляди извикаха в един глас:

“Готови сме, господи!”

А тогава Езавел разпръсна семето на лукавия от златната чаша, тъй че сърцата на множеството се напълниха и самото семе слизаше в половите им органи. И тя посочи с ръка нагоре, като отново извика:

“Вижте онези противни служители над мен, които се превъзнасят високо над всички ви. Защото ако вие искате да раждате чеда, и те искат да раждат. Нима ще им позволите да родят онова, което господ е дал на вас?”

Самите демонични струи от чародейката бяха толкова силни, щото възбудата на множествата беше твърде голяма. И те, като погледнаха със страстни погледи към нея, казаха ѝ:

“Господи! Непрестанно ще се молим, докато ти се родиш в сърцата ни. А онези отгоре ще свалим със силата на молитвата. Защото има голяма сила в усърдната молитва на праведния...”

След тези думи множествата започнаха да се съвкупяват едни с други, а скверното семе на лукавия зачеваше в сърцата им и там се раждаше образа на звяра. И всичките, като гледаха с ярост и безкрайна омраза към светилата на Отца, започнаха да молитстват против тях, тъй че

силен и жесток вятър се изви от устните им и тръгна нагоре, към Божиите звезди. И като нападна на тях, направи ги да започнат да падат на земята...

Гледах с безкрайна погнуса и отвращение на онова, което духът на Езавел бе сторил с човеците. Тогава попитах моя Господ:

“Исусе! Не е ли страшно това? Та не знаят ли тези човеци, че не половите органи в духа им, но Светият Дух е Този, Който ражда Твоя Образ? И как да разбирам тази гнусота в духовните естества на тези човеци? Защото по плът - те са мъже и жени, но в духовните си естества са като осеменители на лукавия...”

Господ ме погледна и аз видях сълзи в очите Му. И Той, като докосна с ръка гърба ми, тихо каза:

“Ако никога не си разбирал и не си знаел откъде у чародеите тази страст за молене, то сега я виждаш ясно. Защото всяко семе иска да бъде посято и да зачене в почвата, която му е отредена. Така в плътта се изгражда естествен полов нагон. А при чародеите дяволът развива този нагон именно в тези полови органи, които сега виждаш. На тях се дължи страстта на чародеите постоянно да осеменяват и осеменяват, докато семето им се свърши. Но то никак не свършва, защото дяволът излива още и още. И за оня, който би искал да опази сърцето си, тъй че да не стане жертва на чародейството, най-важно е да се скрие и пребъдва в Светия Дух, като убие всяка плътска похот в себе си и се отрече от егоизма на сърцето си.

И ето по това ще познаете чародеите, които са слугите на Езавел:

Те всякога се молят за онова, което не им влиза в работата!

Чародеите са тия, които превземат Божиите приоритети. И като осеменяват с мерзостта на лукавия сърцата, правят цели църкви и общества, като омаяни и опиянени от силата им. Тези са, за които говори и псаломът, като казва за тях:

“На ония, които са казвали: Ще надвием с езика си; устните ни са наши; кой е господар над нас? Поради насилстването над сиромасите, поради въздишките на нуждаещите се, сега ще стана,

казва Господ; ще туря в безопасност онзи, когото презират. (Евр. Срещу когото духат)...”²¹

Виждаш ли еврейското значение на този стих? Разбират ли Моите, че чародейството е най-голямата измама и най-силният вятър на Сатана? Защото при тази измама се ражда образът на звяра, а при този вятър всичките Божии звезди падат на земята, тъй че спасените да гледат на чародеите, а не на Моите пророци. Но ти си спомни каква беше гибелта на жената Езавел някога? Как умря тя?”

“Господи мой! Твоят Дух на Ревност и Святост слезе някога върху Ииуя. И той, като влезе в палата на Езавел, вдигна поглед към прозореца ѝ, като извика:

“Кой е откъм мене? Кой?”²²

И тогава към него погледнаха трима скопци. А той им посочи Езавел, като каза:

“Хвърлете я долу...”²³

В следващия миг Гласът на моя Господ стана твърде ревнив. И Той, като ме гледаше с огнен поглед, каза:

“Иди и попитай Църквата Ми! Кой е откъм Мене? И къде са днес скопците Ми, които да изхвърлят Езавел през прозорците на Храма? Къде са онези, които не търсят да осеменяват, но са оставили Святият Дух да върши Святото Си тайнство в човешките сърца?

Ето, казвам ви! Последното спасително време принадлежи на скопците в Моя Храм! Защото те са, които ще изхвърлят Езавел през прозорците на Храма Ми! Всеки, който Ме види като Ииуя и послуша Гласа Ми, непременно ще скопи себе си за Божието Царство. Защото ето това, че мнозина пуснаха в сърцата си духът на чародейството, превърна много църкви във вертепи и публични домове на Вавилон. Тъй че едни молитстват, а пък други се съвкупяват. И няма нито един изсред тях, който да погледне към

---

²¹ (Псалом 12:4-5)

²² (IV Царе 9:32)

²³ (IV Царе 9:33)

скопците Ми, пророците, и да разбере, че ако има Съвършени благовестители, то това са тези, които сами са лишили себе си от способността да осеменяват, за да ражда и зачева сам Господ вместо тях.

Колкото до всички останали, които стоят зад прозорците на Храма Ми, и никак не искат да скопят себе си и да чуят Гласа Ми, то над такива ще дойде съдба от думите на Моя Отец:

“...и на тия, които гледат през прозорците, ще се стъмни...”²⁴

Именно с това разбиране ще продължат пророческите видения, които ще дам на слугата Си...”

След тези последни думи на Исус видението с духа на Езавел се прекрати, а Господ остави духа ми в мир и покой, с които да укрепя сърцето си за следващите видения.

---

²⁴ (Екlesiаст 12:3)

III. ПРЕМЕСТЕНИЯТ СВИТЪК НА НЕБЕТО

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Всеки човек се ражда на земята, за да изпълни някаква мисия. И съдбата на всяка твар Отец е записал в Своята Книга, преди още да са се явили дните ѝ. Това действа особено смиряващо, защото всеки от нас трябва да оцени дарът на своя живот и уникалната възможност, която Отец му е дал.

Едно от нещата, които аз дълго време не можех да разбера, бяха именно въпросите:

Защо човек не може да осъзнае мисията си на земята? Защо не може да разбере, че не се е родил напразно? Защо не може да погледне към изворите на духа си и да осъзнае, че един ден ще се върне при Твореца, Който го е създал?

Колкото и да гледах и да се опитвах да си отговоря на тези въпроси, аз така и не успях. Защото отговорите ми се размиваха в опустошеното човешко битие, лишено от Святата и чиста връзка с Твореца.

Но ето, че в живота ми се яви Исус! Яви се Човешкият Син с всичките Си прекрасни думи и дела! Яви се Оня, Който слезе от Отца, за да може всеки човек да види мисията си. И като осъзнае, че е Божие дете - да намери Верният Път към своя Небесен Баща.

Аз благодаря на моя Господ! Защото Той стана за мен Единствения Път, по Който тръгнах с вярата си. И превъзходното и сладкото на този Път бе в това, че Той наистина ме заведе при Отца. За да чуя Гласът на Баща си и да изпълня сърцето си с всичката Му Пламенна и Свята Любов към човешките чеда. И сега, когато Пътят ме заведе до Божията Книга, аз не мога да не свидетелствам за нея. Защото Сам Отец е покрил страниците ѝ с кървави печати. И вдигането на всеки печат е не просто привилегия, но славно съучастие във Величието и Пълнотата на Божия Свят Дух. Вкусване на извечни тайни и проглеждане в дълбоки води.

Какво повече да искам в краткия си живот? Какво повече да получа за тези тринадесет години на пребъждане и извисяване до Бога? И как да обясня на теб и на всичките Божии чеда, че отворена книга се чете лесно,

но запечатана - твърде трудно? Защото и Апостол Йоан, гледайки как никой не може да отвори Книгата с печатите ѝ, е плакал твърде много, докато накрая е видял Един, Който е достоен да разгърне страниците ѝ. И Този Същият, разгърнал страниците пред Йоановото сърце, днес ги разгръща и за теб. За да бъдеш не просто спасен, но повече от победител над лукавия!

Аз не зная как да изкажа възхищението си и възторга си от Исус! Аз призовавам и моля всички, които Господ ще освети с тази пророческа книга, да съучастват в моето благодарение към Него. Защото преди аз да напиша книга, Господ първо я написва в сърцето ми. А после, като изпълва с Присъствието на Святия Си Дух цялото ми същество - ме прави да се обърна и да погледна всичко, което е записал и поставил вътре в мен. Не е ли чудо това? И не заслужава ли това чудо твоео благодарение и поклон? Защото зная, че когато пророческото слово дойде при теб и ти се усамотиш, за да пребъдваш с Исус, то тогава Той, както е писал вътре в мен, така ще започне да пише и вътре в теб. И тогава всичките Му огнени и Свети думи, всичкото Му водителство и Благост ще се слоят така в сърцето ти, че една нова и непозната вяра ще започне да те изпълва все повече и повече, докато Невидимият стане видим за сърцето ти и влезе, за да вечеря с тебе и ти с Него!

Причината да започвам предстоящите видения с тези сладки и прекрасни думи към сърцето ти не е друга, но е тази, че Исус разпечатва, за да запечатва. Отново ти повтарям:

Исус разпечатва, за да запечатва!

С отварянето на шестия печат Той Сам изпълва сърцата ни със Себе Си. За да ни запечата като Божии за мига на грабването и за нашето преселение в света на Вечната и Свята Божия Любов. Както и ще разбереш това в самото видение...Така в мига, когато Той отново беше до мен, аз започнах да слушам всичките думи, които излизаха от устата Му. Защото Господ вече ми говореше, като казваше:

“Сега си пред прага на онова Свято познание и духовно извисяване, за което Аз съм подготвял духа ти през всичките години на твоео посвещение и израстване. А Аз работих не само в

твоего сърце. Аз докосвах чрез пророческите книги хиляди сърца и скоро ще отворя нови врати за Моите книги. За да докосна и подготвя още много и много Божии чеда. Затова сега нека сърцето ти бъде твърде внимателно, за да разбереш и проумееш най-великите знамения на шестия печат. Защото това са знаменията, при които Небето бива преместено като Свитък, а островите и планините се вдигат от местата си..."

След тези Свои думи Господ протегна над главата ми светещите Си ръце, а от допира с Него духът ми мигом се издигна в Небесните селения на Бога и Отца. Сърцето ми отново беше пред Божието Светилище. И слезният облак на Божията Слава този път беше така изпълнен със Святост, щото в сред него проблясваха мълнии, които се стрелваха встрани и осветяваха цялото Небе. А тогава моят Господ Исус, по-светъл и прекрасен от всякога, пристъпи напред, тъй че осанката Му се скри в самия облак, а аз паднах на нозете си и положих длани на очите си поради Славата на Всемогъщия. И ето, че чух как Исус проговори на Отца, като Му казваше:

"Всемогъщи и Свети Мой Отче! Слугата Ти извървя пътя на Твоего посвещение и благоволение, за да разкаже и изяви първите белези на шестия печат на Твоята Книга. И сега, Отче Мой, по Твоята Воля Аз доведох слугата Ти, за да му дадеш най-дълбокото от Небесните Си знамения и така да разкриеш как Твоите ръце преместват Небето като Свитък. Моля Те, Отче Мой! Покажи Свитъка на слугата Си! И дай му да изяви с помазание и Святост най-съвършеното дело на Твоя Свят Дух!"

След думите на Исус сърцето ми дочу Гласа на Всемогъщия Отец. И мълнии от самия облак започнаха да пронизват духа ми и да се взривяват вътре в мене, тъй че бях заслепен от Светлина и Святост. А тогава Отец проговори вътре в мене, казвайки:

"Сине човешки! Има един Свитък, който ръката на Всемогъщия изписа с Кръвта на Своя Възлюбен Син. И като го простря върху земята, заповяда Спасение, Светлина и Благодат за човеците. Този Свитък стоя с хилядолетия на земята. И в него се записаха имена и

се осветиха съдби. Но ето, че иде мигът Всемогъщият да прибере Свитъка Си и да премести Небето със Собствената Си Сила.

Иди и кажи на Моите, че Свитъкът все още стои прострян над земята. Но когато Синът Ми Исус вдигне шестия печат, Аз непременно ще простра ръцете Си и ще прибера Свитъка Си. Блажени тогава всички човеци, които се намерят записани в него! Защото на тях принадлежат Славата и Вечният Живот. Те ще бъдат Мои свещеници, за да Ми свещенодействат във Вечността...”

След тези Свои думи Отец отново започна да говори на Исус, като Му казваше:

“Дай на слугата Ми, за да види Небесните Ми знамения. И направи го да свидетелства за Нас на земята...”

Облакът на Божията Слава вече се въздигаше нагоре, когато очите ми отново зърнаха моя Господ. И Той, като простря ръцете Си към мене, каза ми:

“Нека сега да направя сърцето ти свидетел на Божия Свитък. Защото освен на слугата Си Давид и на Апостолите Си, Аз не съм показвал Божия Свитък на други Мои свидетели...”

След тези думи Господ протегна светещите Си ръце, като докосна главата ми. И ето, че духът ми полетя по твърде странен и неразбираем за мене начин. Това не беше летене нагоре или надолу, нито наляво или надясно. Не! Това беше едно летене назад във времето, както щях и да разбера отпосле. Така в един миг аз отворих очите си и видях моя Господ, Който изглеждаше по-различен от всичките Си явявания пред сърцето ми. Той блестеше като Слънцето и една безгранична Слава и Святост пулсираха отсред Него. Аз все още не разбирах кое е различното у моя Господ. Затова, като паднах на колене пред Него, тихо Го попитах:

“Какво става, Господи мой? Къде ме доведе? И защо никак не мога да Те проумея?”

А тогава Исус ми отговори:

“Аз те доведох в Славата, която имах в Отца Си преди да стана Човешкият Син. Сега пред тебе е Божият Син, Който ще слезе на

земята, за да стане Човешки Син. Защото от тук започва тайната на Божия Свитьък...”

След тези думи Исус протегна ръцете Си към мен, а те сякаш бяха реални и нереални. Защото Исус беше Светлина и всичко в Него беше Светлина. Така Светлината Му ме изправи. И Исус, като протегна ръката Си напред, посочи Ми многохилядно множество от Божии ангели, които тържествено размахваха крилата си, а след това добави:

“Ето тези ангели са Моите провъзгласители на земята. И с тях Аз ще слеза на земята като Човешки Син. Затова наблюдавай онова, което сега Отец Ми сега ще стори пред очите ти...”

Миг след думите на Исус аз погледнах към Божието Светилище. Изсред него се появиха две огромни огнени ръце, които държаха Свитьък, блестящ от Светлина. И като разстлаха Свитьъка от самите небеса, направиха така, че краят му слизаше в земните места. И Сам Отец извика от Светилището Си:

“Сине Мой! Иди и се роди като Човешки Син на земята! Защото Аз дотолкова възлюбих света, че давам Тебе, Единородния Си Син за Спасение на всеки, който повярва в Тебе...”

След тези думи на Отца ангелите запяха хвалебствени химни на Отца, а Господ хвана ръката ми и се приближи до тях, като вече тръгваше по самия Небесен Свитьък, за да слезе на земята. Но миг преди да тръгне, Исус се обърна към Отца. И като протегна ръцете Си към Светилището, каза Му:

“Господи Боже мой, Ти Си сторил много чудеса; и Твоите мисли заради нас не е възможно да ги изложи някой пред Тебе; ако бих поискал да ги изявя и разкажа, те превишават всяко преброяване. В жертва и приноси Ти нямаш благоволение; но приготвил Си Ми тяло; всеизгаряне и принос за грях Ти не Си поискал. Тогава рекох: Ето, дойдох; (В свитька на книгата е предписано за мене)...”²⁵

След тези последни думи Исус тръгна надолу по самия Свитьък, а ангелите Го следваха. И Той, като протегна ръка и ми посочи пулсиращия от Святост Свитьък, слизащ до земята, тихо ми каза:

---

²⁵ (Псалом 40:5-7)

“Сега разбираш ли Кой е Този Свитък? Защото Този Свитък докосна утробата на Мария! Този Свитък докосва днес и вашите сърца, тъй че да се намерите запечатани в Него!”

О, Всемогъщи мой Господи! О, Свети мой Спасителю! Как да изрека думите на оная любов, която трепти в сърцето ми към Тебе? Как да изкажа чудесата Ти? Как да Ти кажа колко много любя в сърцето си Небесния Свитък на Отца? Защото както Ти по Него слезе сред нас, така и аз по Него съм се възкачвал пред Тебе!

О, Всемогъщи Свети Душе! Благодатни мой Утешителю! Ти, Който Си Светият Свитък на Отца! Благославям Те с цялото си сърце, понеже Си ме запечатал в Себе Си! Благославям Те с всичките си помисли, защото в Тебе и чрез Тебе стана съвършено реален и прекрасен моя Небесен Спасител!

О, Всемогъщи мой Отче! Благодаря Ти, Небесни Татко! Защото Твоите ръце могат да вършат само чудеса! И блажени са душите и сърцата, които Ти докосваш с неизказана нежност и Святост! Блажени са човеците, които Ти Си запечатал в Твоя Свитък, в Твоя Вечен и Свят Дух!

Цялото ми същество гореше от Огъня на Отца. И думите на сърцето ми никак не можеха да свършат, а удивлението и възторгът ми бяха като вълните на река. Аз гледах на Свитъка и моя Свят Господ и никак не исках да спирам да Го хваля и да Му се покланям. Но Той, като протегна светещите Си ръце и се усмихна с Небесна Благост, отново продължи да ми говори, като казваше:

“Това е само част от нещата, които трябва да видиш. Защото Отец наистина приготви Тяло за Сина Си чрез Свитъка, Който е Светия Дух. Но ти трябва да гледаш на Моите думи към Отца с оня поглед на Сина, който ще те отведе до Сърцето Му. Защото така го гледаше Апостолът Ми Павел, когато записа в посланието си думите:

“Затова Христос, като влиза в света, казва: – “Жертва и принос не Си поискал, но приготвил Си Ми тяло; Всеизгаряния и приноси за грях не Ти са угодни. Тогава рекох: Ето, дойдох, (В Свитъка на Книгата е писано за Мене), Да изпълня Твоята воля, о Боже”...”²⁶

Как мислиш, момчето Ми? Кога твоят Господ казва на Отца Си:

---

²⁶ (Евреи 10:5-7)

“Ето, дойдох, (в Свитъка на Книгата е писано за Мене)...”

Не изпрати ли Отец Сина Си в света, за да Му приготви Тяло? И няма ли Синът да се върне при Отец с цялото Си Тяло, за да изпълни всичко, което е написано в Свитъка?”

“Така е, Господи мой!”

“Виж тогава и проумей, че думите Ми “Ето дойдох...” са явяването на Христос и Неговото Тяло пред Бога и Отца. И ако всички, които са били записани и запечатани в Свитъка, са Моето Тяло, то що ще рече явяването на Тялото Ми пред Бога и Отца?”

“Исусе! Това, несъмнено, е грабването на Твоята Църква. Защото самото знамение на шестия печат е такова, че Небето бива преместено като Свитък...”

“Значи, както вече си просветен и убеден, има миг, когато Отец ще прибере Свитъка Си. А не е ли това вдигането на Святият Дух от земята? И не е ли прибирането на Свитъка най-святата и съкровена надежда на всичките Божии чеда? Не искат ли запечатаните в Святия Дух да дойдат при Бога и Отца?”

“Така е, Свети мой Господи...”

“Погледни тогава отново към Свитъка. Защото сега твоят Господ ще Ти Го покаже в последните дни преди свършека на света...”

След тези Свои думи Исус докосна със светещите Си ръце главата ми, а духът ми отново полетя във времето, за да се намеря пред Божието Светилище. И ето, че очите ми отново виждаха Небесния Свитък на Отца. И само след миг ръцете на Отец започнаха да прибират Свитъка нагоре, тъй че на земята настъпиха знамения. Всички паднали звезди мигом се вляха в Свитъка. И планини и острови, осветени от Свитъка, се вдигаха и влизаха в Него. А Отец продължаваше да вдига и прибира Свитъка, докато цялото Небе започна да се изпълва с огромно число от Божии хора. Защото онези планини и острови се оказаха места на Божията Святост и Любов, пълни с любящи и чисти души и сърца. Те бяха прибежище на всички люде, приели да се покорят на пророческото благовестие и на Небесната

покана, дошла от Отца чрез слугите Му, пророците. А аз, във вълнението си, посочих с ръка към тях, като казвах на Исус:

“Господи мой! Идва мигът да кажеш на Отец думите Си:

“Ето, дойдох! В Свитька на Книгата е предписано за Мене...”

Исус се усмихна и очите Му заблестяха в твърде необикновена радост. И Той, като целуна със Свята целувка челото ми, простря ръцете Си към всичките Божии чеда и мигом ги приближи около Себе Си. Така настъпи пълна тишина. А Господ, като протегна ръцете Си към Светилището на Отца, каза Му:

“Отче Мой! Ето, дойдох! И Тялото, което Ти Ми приготви, се събра в Мене! Твоят Свитьък запечата Твоите чеда и ги изтегли завинаги при Тебе! Твоите звезди се събраха в ръката Ти, за да Ти бъдат радост и великолепие! Твоите планини и Твоите острови се вдигнаха и дойдоха в Славата Ти! Защото на Святите Си хълмове Ти събра чрез слугите Си Святите Си люде! И на Святите Си острови Ти опази Своите от вълните на нечестивите!

Ето, дойдох, Боже Мой и Отче Мой! И явих се с Тялото Си пред Твоя Свят Трон, за да въздадеш на всички според написаното в Твоята Книга! На праведните и чистите – Вечна Слава и Вечен Живот! А на извратените и нечистите - язвите и стрелите на Твоя справедлив Гняв!”

След думите на Исус вратите на Светилището се разтвориха. И Небесните ръце на Отца, пълни с искрящ огън, прегърнаха цялото Христово Тяло. А Сам Отец казваше на Исус:

“Свитькът е прибран и Верните са запечатани в Него! Аз, Бог и Отец на Небето и земята, преместих Небето, тъй че нечестивите няма вече да Го видят, нито да Го намерят. А вас, Мои любящи и Верни, чисти и искрени, смирени и жертвоготовни, покривам с воал на нетление. За да видите онова, което око не е виждало, ухо не е чувало и на ум не е дохождало!”

Вечният Живот извираше на вълни от ръцете на Отца и Божиите люде се къпеха в онази неизразима Благодат и щастие, която идеше да утеши и възнагради сърцата им. Но миг след това ръцете на Отца се вдигнаха от

Тялото на Исус. И като се простряха против земята, свиха се в юмруци. А Той, като посочваше земните места и владенията на нечестието, извика с гръмогласен Глас към строените Си на Хълма ангели:

“Въздайте на нечестивите от Гнева Ми! И излейте чашите на яростния Ми Гняв! Защото Лицето Ми всякога ще бъде навъсено и страшно против рода на проклетите. Моят Гняв иде да ги накаже за всичките нечестиви дела, които в нечестие са сторили и за всичките нечестиви думи, с които те се поругаха с Небесните Ми звезди...”

След думите на Бог Отец аз дочух как от земните места се вдигна шум от ужасни викове. И когато погледнах към земята, видях, че тя бе обвита от гъсти и черни облаци, които не вещаеха нищо добро на земните жители. Затова, като потърсих с поглед Исус, призовах Го, за да ми даде Своето Свято водителство.

IV. ЗАКЪСНЕЛИЯТ СТРАХ ОТ БОГА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз зная в сърцето си, че виденията с шестия печат от Божиата Книга са най-святото и най-чисто познание, което Исус е давал на сърцето ми. И сега, като си помисля, че Небесният Свитък все още стои прострян над човешките чеда, а те бързат да бягат от Него и да намерят учители по собствените си страсти - една огромна и ужасна скръб залива сърцето ми. Защото, увлечени след съблазните и коварствата на дявола, мнозина рискуват да пропуснат мига. Онзи миг, заради който са се родили. Онзи миг, заради който е бил всеки удар на сърцата им.

За какво мислите, братя християни? За поредната конференция или за това как да направите живота на вашите гонители още по-лъскав и богат? За какво мислите, братя вярващи? За поредния теологически боклук в книжарница, който да ви окове във веригите на човешкото доктринерство или затова как да се намерите запечатани в Божия Свитък? Не виждате ли какви са знаменията на Апокалипсиса? Не виждате ли, че онези, които днес говорят против Божиите пророци нахално, горделиво и надутото, утре ще пищят с ужасени гласове и няма никак да намерят Пътя към Небето? Защото Път към Небето има дотогава, докато Небесният Свитък стои прострян към земята.

А после? Какво ще се случи после, когато Всемогъщият премести Небето и вдигне Присъствието на Святия Си Дух? Ще намерите ли тогава стълба към Неговите Свети обиталища или още ще разчитате на тщеславния кариеризъм, който е като асансьор на някой американски небостъргач? Но дори да се качите най-отгоре, то какво ще ви ползва, когато сте изгубили Божието Сърце, Божиата Милост и Божието дълготърпение? Ще скочите ли от върха на небостъргача до Божието Светилище? Ще отворите ли вратите, които Младоженецът е затворил? Дори да сте имали протекцията на няколко богати американски църкви и оттам да са идвали солидни финансови инжекции, то какво ще ви ползва, когато сте забравили, че не със сребро и злато Бог е искал да ви откупи от суетния живот, предаден ви от бащите ви, но със Скъпоценната Кръв на Божия Агнец?

Колко ли пари ще размахвате след мига, за да получите един скъпоценен час, в който да се покаете за греховете си и помрачението си? Колко ли тогава ще се вричате в щедрост към Господ и слугите Му? Колко ли банкови сметки ще се развяват във въздуха като флагчета на предизборен митинг, само и само Господ да се отвърне от Гнева Си и да ви отвори Небесните двери? Защото тогава, несъмнено бихте предпочели живот в кашони по улиците, нежели да се видите лице в лице с демоните в местата на вечното Божие проклятие.

Но, както са го казали дори и езичниците:

“След дъжд - качулка, след сватба - булка!”

Ето така тази тщеславна булка ще се намери изоставена след Сватбата между Христос и Църквата. И Глас от Младоженец и Невяста няма вече да се чуе в нея, понеже малките й змийчета са станали големите кобри на земята. И това не е моето злорадство, понеже нещата все още не са се случили. Това е естествен завършек на всеки бунт и всяко превъзнасяне против Бога. Затова сега те моля, братко мой, да прочетеш това последно видение със смирено сърце и покаян дух. Защото Небесният Свитьък буквално те обгръща и е нужна твоята вяра и твоите сълзи, за да бъдеш запечатан в Святия Дух.

Господ отново стоеше до мен. И като ми посочи земните места и ужасните викове, които се разнасяха от тях, каза ми:

“А сега нека да те заведе долу. За да видиш последното от знаменията на шестия печат. Защото това знамение е закъснелият страх на нечестивите...”

След тези думи Господ ме прегърна, тъй че двамата с Него полетяхме към земните места. А тогава очите ми видяха твърде голяма и неизразима трагедия. Защото долу, на земята, мнозина бягаха и тичаха в ужас, като търсеха пещерите и дупките на земята. Други, паднали на коленете си пред входовете на пещерите, скубеха коси и крещяха към Небето, казвайки:

“Милостиви Боже! Нека паднат върху нас онези, които считахме за отпаднали! Нека паднат, та да ни скрият от Лицето Ти, понеже знаем в сърцата си каква е сетнината ни! Ние всякога сме чели за нея, но

гордостта не ни позволяваше да видим, че тя е за нас! О, Господи! Престани да ни гледаш така с Лицето Си!”

Погледнах на моя Господ и го попитах:

“Какво говорят тези хора, Исусе? Що ще рекат думите им към Отца, та планините и островите да паднат върху тях? И защо казват на Отца да не ги гледа с Лицето Си?”

В отговор на думите ми Исус простря ръка към главата ми и я повдигна нагоре. Тогава очите ми видяха Лицето на Отца! Това беше най-страшното и най-ужасно лице, което някога бях виждал. Защото Отец гледаше към нечестивите със смръщени вежди, от които проблясваха огнени светкавици и раздираха черните облаци като парцали. Но най-страшното у моя Отец бяха очите Му. В тези очи нямаше и спомен от Милост и Благост, но един напирещ и Свещен Гняв, който се забиваше като стрела във всеки от нечестивите, който би Го погледнал. Тези очи гледаха на нечестивите и им говореха:

“Дойде времето ви, за да пиете от чашата с горкото и тя никога да не свършва! Дойде времето да получите ужаса, понеже вие всякога бяхте ужас в земята на живите! Дойде времето да получите язвите, понеже всякога бяхте язва върху Тялото на Моя Възлюбен Син! Дойде времето да се срещнете очи в очи с онези, които наричахте “богове” и с оня, когото наричахте “Отец”!”

Отново погледнах към нечестивите и забелязах, че не просто лицата на плътта им, но самият зверов образ в сърцата им се мъчеше и гърчеше като змия, подложена на лют огън и жупел. А Исус отново ми проговори, като казваше:

“Виждаш ли как нечестивите се молят планините и островите да паднат върху тях? И ето това е закъснелият страх от Бога, момчето Ми! Страх, който няма да възвърне никого, нито ще уталожил Гнева на Моя Отец. Защото Святият, като стоеше безмълвен в обиталището Си, не отрони дори дума във времето на тяхното блудство и превъзнасяне. Не отрони и дума, когато повторно Ме пробуждаха и разкъсваха като зверове. Не отрони и дума, когато биеха Лазар и плюеха по лицето му. Не отрони и дума,

когато наричаха доброто - зло и злото - добро. Не отрони дори дума, когато виждаше как Неговите гният като Йосиф в тъмницата. Не отрони и дума, когато пророците Му бяха хвърлени в помийните ями на човешката хула и презрение. Не отрони и дума, когато продаваха Словото Му. Не отрони и дума, когато стъпкаха Святите Му думи в пръстта. А така не се ли събраха много думи в Сърцето на Отца Ми? И не стана ли грехът на Вавилон по-тежък от цялата земя? И не надига ли вече адът черната си паст, за да погълне своите си и отпосле да бъде запокитен в огненото езеро, което гори с жупел? Но ето, казвам на всички Мои, че това е Моето най-силно докосване към всеки от вас.

Излезте от блудницата, люде Мои, за да не споделяте греховете й, понеже са безчислени като пясъка и твърде много теглят надолу! Излезте от блудницата, люде Мои! И като се закрепите на Святия Хълм, на който поставих пророка Си - стойте там и изпълвайте се със Святия Дух, докато дойда! Излезте от блудницата, люде Мои! И като презрете в сърцата си ветровете на лукавия, намерете тихите и успокоителни острови на Святия Ми Дух! Защото там и само там звездите на Отца Ми ще продължат да ви дават светенето си. Излезте от блудницата, люде Мои! И като посветите всичките си блага на пророческото благовестие - пребъдвайте отново и отново във всичките думи на Вечен Живот, които ви дадох от Хълма Мория! Излезте от блудницата, люде Мои! И като презрете в сърцата си пещерите на лукавия, оставете се от онези, в чиито ноздри има лъх. Защото за какво можете да разчитате на тях? Те никога не ще ви дадат даром, а и да ви дадат - всичкото им свидетелство ще е писък на прилепи и кал от червеи и къртици!

Излезте от блудницата, люде Мои! И облечете висона на чистата и Свята Божия Любов, с която Небето ще ви приеме горе! Защото Отец Ми Всемогъщият съвсем скоро ще премести Небето и ще вдигне Свитъка Си! А в Него сте всички Мои, които запечатвам с тази най-чиста и Свята пророческа книга!

Аз го изговорих! Аз го изрекох!"